

บทนำ

ใจรักไม่ได้สนใจว่ามีรถคันไหนขับตาม หญิงสาวคิดเรื่องของตัวเอง มาตลอดทางว่าจะทำอะไรถึงจะไม่ต้องแต่งงานกับคนแก่คราวพ่อ และยังสามารถให้หมอลูกๆรักษาamarดาได้อีกด้วย

รถคันน้อยขับมาถึงอำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี หญิงสาวก็เห็นว่ามี กลุ่มเมฆครีมตั้งเค้ามาแต่ไกล ใจรักจึงยิ่งเพิ่มความระมัดระวังในการขับ มากขึ้น ทว่าสิ่งที่ไม่เป็นใจก็เกิดขึ้นเมื่อรถยนต์ที่ขับอยู่เกิดมีปัญหาดิดๆ ดับๆ กระทั่งใจรักตัดสินใจจอดข้างทางแล้วพยายามสตาร์ทอีกครั้ง ทว่า ครั้งนี้ไม่ติด ใจรักพยายามอีกหลายหนก็เป็นเหมือนเดิม

“เกิดเสียอะไรตอนนี้ จะทำยังไงดี” ใจรักหุบพวงมาลัยรถด้วยความ โมโห มองซ้ายมองขวา แล้วหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาเพื่อค้นหาผู้ที่ใกล้ที่สุดให้ เอรารถมาลาก แต่เหมือนเคราะห์ซ้ำกรรมชดเมื่อโทรศัพท์ของเธอแบตเตอรี่หมด “อย่างนะ อย่าเพิ่งดับตอนนี้สิ” ใจรักพยายามกดเปิดโทรศัพท์ที่ใหม่ อีกครั้ง แต่ก็ปรากฏเพียงหน้าจอดำสนิท

หญิงสาวหุบพวงมาลัยรถอย่างสุดกลั้น “ทำไมดวงช่วยแบบนี้เนี่ย”

ใจรักตัดสินใจเปิดประตูรถลงไปแล้วพยายามโบกมือขอความช่วยเหลือจากรถที่วิ่งสัญจรไปมา แม้จะหวาดกลัวที่ต้องขอความช่วยเหลือจากคนแปลกหน้าแต่ก็ยังดีกว่านั่งอยู่ในรถเฉยๆ โดยที่ไม่ทำอะไร

ใจรักแอบคิดเข้าข้างตัวเอง คนไทยใจดีมีถมเถ เธอคงไม่ใช่คร้ายเจอคนไม่ดีหรือกกระมัง ระหว่างที่ยืนโบกอยู่ก็มีรถยนต์คันหนึ่งชะลอรถมาใกล้ กระจกไฟฟ้าถูกกดลงเผยให้เห็นใบหน้าของชายหนุ่มคนหนึ่ง

“รถเสียหรือครับน้อง”

“ใช่ค่ะ ฉันจะขอยืมโทรศัพท์โทรเรียกรถมาลากได้ไหมค่ะ” ใจรักบอกด้วยความเกรงใจ กล้าๆ กลั้วๆ

ชายหนุ่มหน้าตาดีไม่ได้มาคนเดียวหากแต่มาพร้อมกับเพื่อนอีกคน และตอนนั้นเองที่ใจรักเพิ่งได้กลิ่นแอลกอฮอล์คลละคลุ้งออกมาจากคนที่เธอคุยด้วย จึงผะไปนิดและยิ่งตกใจมากขึ้นคือสายตาโลมเลี้ยวหนีกระหายจากคนนั่งข้างที่มองตรงมาที่เธอ

“ฉันไม่รบกวนดีกว่าค่ะ” ใจรักปฏิเสธแล้วเดินกลับไปที่รถ ทว่าคนที่นั่งข้างคนขับเปิดประตูรถลงมาแล้ววิ่งมากระซอกแขนเธอไว้ ใจรักหันไปตวาดใส่ทันที “ปล่อยนะ”

“จะรีบไปไหนละครับ ไหนน้องสาวบอกว่ารถเสีย ฉันไปรถพี่ดีกว่า พี่จะพาไปหาอู่ซ่อมรถ”

“ไม่ ฉันไม่ไป” ใจรักบอกกลางสับสนแต่จะให้หลุดจากการเกาะกุม

“อย่าตื่นลี จะตื่นไปทำไม ไหนๆ รถก็เสียแล้ว ฉันไปสนุกกับพี่ที่บ้านดีกว่า บ้านพี่อยู่ใกล้ๆ แค่นี้เอง ส่วนรถก็ทิ้งไว้ที่นั่นเดี๋ยวพี่ให้เพื่อนจัดการให้”

ใจรักส่ายหน้าหนีด้วยความตกใจ เธอพยายามขึ้นตัวหนีใบหน้ากักขฬะที่ยื่นมาใกล้ “ฉันจะร้อง ถ้าแกไม่ปล่อย”

“เฮ้ย มึงจะมัวคุยทำไม คนก็เห็นกันหมด จะทำอะไรรับทำ” เพื่อนคนที่ขับรถเดินลงมาบอก สีน้าเจ้าเล่ห์ แววดตาที่นกระหายขึ้นมาเหมือนเพื่อนของมันจนใจรักหวาดกลัว

หญิงสาวตื่นนอนหวังว่าจะมีรถสักคันที่จอดช่วยเหลือ หัวใจดวงน้อย
สิ้นระริวด้วยความหวาดกลัวแต่ก็พยายามตั้งสติ และในตอนนั้นเองรถเบนซ์
สีขาวคันหนึ่งชะลอมาจอดใกล้ๆ และบีบแตรเสียงดังสนั่น พร้อมกับกระจก
ที่ตกลง

“ใครวะ”

“เฮ้ย มึงเป็นใครวะ” คนที่จับตัวของใจรักตะโกนถาม

“ฉันเป็นตำรวจ พวกแกจะทำอะไรผู้หญิงคนนี้”

“เอ่อ...” มั่นสองคนเลิกยิ้มมองหน้ากันแล้วเสียงของใจรักก็ดังขึ้น

“ช่วยด้วยค่ะ ผู้ชายสองคนนี้จะทำร้ายฉันค่ะ”

“เฮ้ย กูยังไม่ได้อะไรมึงเลยนะ” คนที่จับตัวของใจรักโวยวายด้วยความเดือดดาล มันก็ไม่ใช่คนดีมีคติติดตัวอยู่ไม่น้อยจึงหวาดกลัวตำรวจ
เป็นทุนเดิม

“ไปก่อนดีกว่า อย่ายุ่งกับฉันเลย เดี่ยวจะโดนชิว”

“ไปก็ได้วะ” คนที่จับตัวใจรักบอกเพื่อนอย่างเสียตาย อดได้ชิมเนื้อ
หวานๆ ของสาวสวย พวกมันสองคนวิ่งกลับไปที่รถแล้วรีบขับออกไปทันที
โดยไม่เอะใจขอคู่มือเจ้าหน้าที่ตำรวจสักนิด ขณะที่ใจรักมองตาม สีหน้า
ยังขาวซีดด้วยความตกใจ กระทั่งชายหนุ่มในรถเบนซ์เปิดประตูเดินลง
มาหา

“เป็นอะไรหรือเปล่าครับ”

ร่างสูงที่ยืนตรงหน้าทำให้ใจรักมองตาไม่กะพริบ เมื่อครู่มีแต่ตกใจ
จึงไม่ทันเห็นว่าคนที่มาช่วยเธอนั่นหล่อเหลาราวกับนายแบบ หน้าตาคมเข้ม
แบบชายไทย สูงยาว เข้าดี หล่อสะอาด เสื้อผ้าหน้าผมก็ดูประณีต เธอยังได้
กลิ่นน้ำหอมจากตัวเขาลอยเข้าจมูก

“ว่ายังไงครับเป็นอะไรหรือเปล่า”

“มะ ไม่ค่ะ ฉันไม่เป็นอะไร ขอขอบคุณมากนะคะที่ช่วยฉันไว้ พอติดรถ
ของฉันเสียค่ะ แถมโทรศัพท์ก็แบตหมดเลยคิดว่าจะขอความช่วยเหลือ

คนที่ขับรถผ่านแต่นึกไม่ถึงว่าจะเจอคนไม่ดี” ใจรักรวบรวมสติตอบ

“คุณคงโชคร้ายที่มาเจอสองคนนั้นเข้าพอดี”

“แต่ก็ยังโชคดีที่มาเจอคุณตำรวจมาช่วยไว้ได้ทัน ขอขอบคุณมากนะคะ ฉันทชื่อใจรักค่ะ” ใจรักยกมือไหว้ขอบคุณ ส่งยิ้มไปถึงดวงตาให้กับคนที่อ้างว่าเป็นตำรวจ

นี่เป็นการพบกันครั้งแรกของนายแพทย์หม่อมหลวงฐาภกร หัสกร ในวัยสามสิบแปดกับหญิงสาวที่เป็นศัตรูหัวใจของพี่สาว เธอทำให้เขาต้องขับรถตามมาจากกรุงเทพฯ เขาวาดภาพของใจรัก เอื้ออารีย์ หญิงสาวที่เพิ่งเรียนจบจากรั้วมหาวิทยาลัยไว้ว่าจะต้องเป็นหญิงสาวสวยที่ดูมีจริตจะก้าน แพรพราวมากกว่านี้ ถึงดึงเจ้าสัวอุกฤษให้ไปแต่งงานด้วยได้ แต่ทำไมคนตรงหน้าถึงจะสวยมากแต่ก็ดูเรียบริ่อย อ่อนหวาน ทั้งยังดูไร้เดียงสา มากอีกด้วย หรือนี่คือภาพลวงตา แต่อย่างไรเขาก็ไม่ได้คิดจะปรักปรำจนกว่าจะได้คุยกับเธอจริงๆ

“ขอบคุณคุณตำรวจที่มาช่วยฉันไว้ นะคะ เมื่อครูนี้อสองคนนั้นน่าจะ เป็นมิจฉาชีพค่ะ” ใจรักยกมือไหว้ขอบคุณชายหนุ่ม รถของเธอเสียประกอ กับแบตเตอรี่หมด หหมดทางเลือกจึงไปขึ้นโบกรถที่ผ่านไปมาเพื่อขอความช่วยเหลือ

“ผมไม่ใช่ตำรวจหรอกครับ ผมหลอกสองคนนั้น” นายแพทย์ หม่อมหลวงฐาภกรเอ่ยทำให้คนฟังเบิกตากว้าง

ใจรักถอยหลังกรุดโดยอัตโนมัติ “อ้าว แล้วคุณเป็นใครกันคะ” หญิงสาวเริ่มหวาดระแวง มองเขาด้วยสายตาไม่ไว้ใจ อย่าบอกนะว่าเขาเป็นเหมือนสองคนนั้น ทำไมเธอถึงช่วยซ้ำช่วยซ้อนแบบนี้ ทว่าอีกมุมหนึ่งก็ รู้สึกคุ้นหน้าเขาเหมือนเคยเห็นที่ไหนสักแห่งแต่ก็นึกไม่ออก

“ไม่ต้องกลัวผม ผมไม่ใช่มิจฉาชีพ คุณบอกว่ารถเสียใช้ไหม งั้นเดี๋ยวผมโทรเรียกรถมาลากให้”

ใจรักยังคงมองอย่างลังเลไม่ไว้ใจ “คุณไม่ใช่คนร้ายแน่นอนคะ”

“แน่สิ แต่ผมก็ไม่รู้ว่าจะทำยังไงให้คุณเชื่อ หรือจะดูบัตรประชาชนผม” เขาทำท่าจะหยิบมันออกมา แต่ใจก็รีบห้ามไว้ก่อน เพราะมันเหมือนเธอหมั่นน้ำใจเขาเกินไป

“ไม่ต้องหรอกค่ะ ฉันจะลองเชื่อคุณดูสักครั้ง” ใจรักอุบอิบบอก มองหน้าคนหล่อที่มองเธอมานิ่งๆ

ฐฎฎรหรีตมอองอย่างพิจารณา ใจรักยั้งเด็กออยู่มาก ไม่เหมือนสาวร้อยเล่ห์ที่จ้ะใช้มารยาหลอกล่อให้เจ้าสัวอูกฤษหลงเสนห้ได้เลย แล้วเพราะอะไรกันนะเจ้าสัวอูกฤษถึงหลงใหลถึงชั้นขอหย่าพีสาวของเขา

“คุณเชื่ออะไรอะ คือไม่ใช่อะไร ฉันจะได้ทราบชื่อคนที่มันน้ำใจช่วยเหลือฉันไว้”

“ผมชื่อฐฎฎร” ฐฎฎรละเว่นหม่อมหลวงเอาไว้ไม่ให้เธอตกใจ

“ฐฎฎร” ใจรักทวนคำ ชื่อเขาเหมือนนายแพทย์หม่อมหลวงฐฎฎร คัลยแพทย์ด้ำนระบบประสาทมือหนึ่งของประเทศไทยเลย ยิ่งเมื่อมองหน้าหล่อเหลาซัดๆ เต็มตาก็ยิ่งมั่นใจทว่าไม่กล้าผลิผลามถามออกไป “ฉันชื่อใจรักนะคะ” ใจรักแนะนำตัวอีกครั้งพร้อมกับมองเขาอย่างพิจารณาว่าใช่ฐฎฎรเดียวกันหรือเปล่า

“ยินดีที่ได้รู้จักนะครับ ผมว่าไปนั่งรอในรถผมก่อนดีกว่า เดี่ยวผมจะไปดูรถของคุณให้” ฐฎฎรบอกพร้อมกับยื่นมือไปที่หญิงสาว “ผมขอกฎฎแรรถด้ว้ยครับ”

ใจรักยื่นกฎฎแรรถไปให้อย่างล้งเล แต่ทว่าในเมื่อขอความช่วยเหลือเขาแล้วก็ต้องเชื่อใจเขา “ให้ฉันไปช่วยด้ว้ยดีไหมคะ”

“ไม่ต้องหรอก ฝนลงเม็ดแล้ว คุณจะเปียกฝนเปล่าๆ”

“แล้วคุณฐฎฎรละคะ จะไม่เปียกฝนหรือคะ”

“ผมเป็นผู้ชาย เปียกแค่นี้ไม่เป็นไรหรอก” เขาบอกแล้วมองเธออีกแวบหนึ่งก่อนจะจากไป ทิ้งให้ใจรักมองด้ว้ยความล้งสนในใจ

ใจรักขึ้นไปนั่งแล้วก็มองเขาเดินไปที่รถของเธอ ไม่นานก็ได้ยินเสียง

เครื่องยนต์ตั้งกระหึ่ม ร่างสูงจึงเดินกลับมาอีกครั้ง เปิดประตูขึ้นมา นั่งประจำที่หลังพวงมาลัย

“ความร้อนขึ้นนะครับ ตอนนี้ขับต่อได้แล้ว แต่ต้องดูไฟสัญญาณเตือนด้วย พอไปถึงจุดหมายปลายทางแล้วก็ค่อยไปเข้าอู่ให้ช่างดูอีกที”

“ขอบคุณมากค่ะ ฉันขับอย่างเดียวไม่ค่อยรู้เรื่องเครื่องยนต์เลย รบกวนคุณฐากรต้องมาลำบากไปด้วย ขอคุณอีกครั้งนะคะ”

“ไม่ต้องขอบคุณหรอกครับ คนเราควรมีน้ำใจต่อเพื่อนร่วมโลก”

“ถ้ามีคนแบบคุณฐากรเยอะๆ สังคมของเราคงน่าอยู่”

“แต่คนบางคนรู้หน้าที่ก็ไม่รู้จัก ต้องทำความรู้จักกันไปนานๆ ถึงจะตัดสินได้”

ใจรักมองเขาอย่างงุนงง สีหน้าหล่อเหลาของเขาดูเครียดๆ ขึ้นมาอย่างไม่มีปีไม่มีชุลย รวากับโกรธเคืองอะไรกันมาเสียอย่างนั้น

“คนสมัยนี้รู้หน้าที่ไม่รู้จักจริงๆ เหมือนที่ฉันเพิ่งเจอเมื่อครู่นี้ไงคะ ถ้าไม่ได้คุณฐากร คงแย่”

“แล้วนี่คุณใจรักจะไปไหนที่ไหนครับ” เขาเปลี่ยนเรื่อง ถามเข้าประเด็นทันที ดวงตาจับหนึ่งที่ใบหน้าหวานไม่วางตา

“ฉันจะกลับบ้านค่ะ” ใจรักตอบไปแล้วก็รู้สึกวุ่นวายร้อนผะผ่าว เขามองเธอตาไม่กะพริบ จะเหมือนใจดีก็ไม่ใช่ ใจร้ายก็ไม่เชิง แถมอยู่ใกล้ชิดกับเขามากเกินไปทั้งที่เพิ่งเจอกันไม่ถึงหนึ่งชั่วโมงดี “ฉันขอตัวก่อนดีกว่านะคะ รบกวนคุณฐากรมานานแล้ว”

จู่ๆ ใจรักก็ตัดบททำให้คุณหมอมอห่มตกตะลึงไปทันที เธอจะซึ่งหนีแล้ว และก็รู้ว่าจะได้มีโอกาสคุยกับเธอกี้อีกเมื่อไร ตอนนี่ศศิวิมลก็อาการแย่งลงทุกที เขาจึงต้องรีบจัดการปัญหาทุกอย่างให้จบลงโดยเร็วที่สุด

ใจรักกำลังเปิดประตูลงไปแต่ก็ถูกเขาจับมือไว้จนต้องหันกลับมา มอง ดวงตาคู่หวานมองอย่างตื่นกลัว ฐากรเห็นว่าตัวเองทำอะไรลงไปจึงชักมือกลับ

“ขอโทษที พอดีผมมีเรื่องอยากจะถาม”

ใจรักกลืนน้ำลายลงคอ ท่าทางเขาดูเคร่งขรึมเปลี่ยนไปมากจนเธอหวาดระแวง “จะถามอะไรคะ”

“คุณรู้จักท่านเจ้าสัวอุกฤษไหม”

ชื่อของเจ้าสัวอุกฤษทำให้ใจรักเบิกตากว้าง และทุกอากัปภิกิริยาที่แสดงออกมาของหญิงสาวก็ถูกคุณหมอมห่มผู้สูงศักดิ์เก็บรายละเอียดไว้หมด เขาอยากรู้ว่าเธอใช้จริตจะกระ้านแบบไหนถึงมัดใจท่านเจ้าสัวไว้ได้ ทั้งที่ภรรยาสองคนนั้นยังไม่สามารถทำให้ท่านเจ้าสัวหย่าขาดจากศศิวิมลได้เลย

“ทำไมคุณลูกกูรถึงถามขึ้นมาคะ คุณเป็นอะไรกับท่านเจ้าสัว”

“ผมเป็นน้องเมียของท่าน พี่สาวของผมป่วยอยู่ที่โรงพยาบาล แต่เจ้าสัวอุกฤษกำลังจะแต่งงานกับผู้หญิงคนใหม่โดยไม่สนใจอดีตคนภรรยา ผมเลยอยากถามว่าคุณใจรักรู้จักท่านเจ้าสัวอุกฤษไหมครับ” เขาถามแล้วจ้องเขม็งไปที่หญิงสาว ความรู้สึกกรุ่นโกรธแทนศศิวิมลซึ่งถูกทำร้ายจิตใจจนนอนป่วยอยู่ที่โรงพยาบาลผุดพรายขึ้นมาจนเขาต้องพยายามกดข่มมันลงไป เพื่อรอฟังคำอธิบายจากปากของหญิงสาวตรงหน้า

ใจรักเ้ม้มปากแน่นมองเขาอย่างตกตะลึงพริ้งพริต เขาเป็นน้องเมียของท่านเจ้าสัวอย่างนั้นหรือ อย่าบอกนะว่าเขาซบรตตามเธอมา คงไม่ใช่เรื่องบังเอิญที่มาเจอกันที่นี้เป็นแน่ ด้วยความรู้สึกไม่แน่ใจหลายอย่างและรังสีอำมหิตในแววตาคู่คมที่กำลังสอดส่องมาโดยที่เจ้าตัวคงไม่รู้มันทำให้ใจรักตัวสั่นเทิ้ม

“ฉันไม่ทราบว่าคุณพูดเรื่องอะไร แล้วคุณต้องการอะไรจากฉันกันแน่ แต่ฉันคิดว่าเราแยกกันตรงนี้ดีกว่านะคะ ขอขอบคุณอีกครั้งสำหรับความช่วยเหลือ” ใจรักหันหน้ากลับมาจะเปิดประตูลง เธอไม่รู้ว่าเขามาดีหรือมาร้าย ท่าทางเขาเหมือนจะกินหัวได้เลย แถมยังพูดเรื่องที่มีเพียงเธอและเจ้าสัวอุกฤษควรจะรู้เท่านั้น ทำไมเรื่องถึงบานปลายไปได้ ใจรักสับสนงุนง

จึงตัดสินใจไม่คุยกับเขา แม้เขาจะอ้างว่าเป็นน้องเมียของเจ้าสัวอุกฤษก็ตาม
เสียงประตูเปิดปิดตามหลังแต่หัวใจรักไม่สนใจหันกลับไปมอง
ทำเร็วในชุดกระโปรงสุภาพเดินเร็วๆ จนถูกร่างสูงมายืนขวางหน้าไว้
ใจรักชะงักกะทันหัน มองจ้องใบหน้าหล่อเหลาที่แข็งตึงราวกับฉาบปูน

ใจรักสบตาเขาอย่างไม่เข้าใจ

“ผมว่าคุณเข้าใจที่ผมพูดนะคุณใจรัก คุณกำลังจะแต่งงานกับเจ้าสัว
อุกฤษ โดยไม่สนใจว่าภรรยาของเขาจะรู้สึกยังไง ทำแบบนี้มันถูกต้องแล้ว
หรือ คุณก็หน้าตาสวยจะหาเองก็ได้ไม่น่าจะเป็นคนที่ชอบแย่งสามีของใคร”
น้ำเสียงที่ถามนั้นทั้งห้วนและกระด้าง ดวงตาคู่คมก็มองจ้องมาอย่างกล่าวหา

“ฉันไม่ได้แย่งสามีใคร”

“แต่คุณกำลังจะแต่งงานกับท่านเจ้าสัวอุกฤษจริงไหม”

“มันเรื่องส่วนตัวของฉัน ฉันไม่จำเป็นต้องตอบคุณ” ใจรักเซิดหน้า
ตอบกลับ ท่าทางคุกคามผิดจากตอนแรกที่ดูสุภาพทำให้เธอไม่อยากจะด้วย
ร่างบางระหงเดินเบี่ยงหนีเขาเพื่อกลับไปที่รถเพื่อตั้งหลัก ขณะที่ฐฎากรยัง
เดินตามไม่ปล่อย เขากัดไม่เลิก มีแต่จะฝึงคมเขี้ยวลงไปจนลึกลงนั้นแหละ

“ตกลงว่าคุณต้องการแต่งงานกับเจ้าสัวอุกฤษจริงๆ ลินะ ยังสาว
ยังสวยอยู่แท้ๆ ทำไมถึงคิดหาเงินทางลัด ไม่ใช่สมองหาเงิน ใช้แต่ร่างกาย
หาเงิน หรือว่ามันง่ายดี”

ทุกคำพูดดูถูกนั้นล่อยเข้าหูอย่างจิ้ง เพราะเขาตั้งใจตะโกนแข่งกับ
เสียงรถบนถนน ใจรักหันหน้ากลับมา เสียงหวานแหวใส่อย่างนุ่มอารมณ์
ไม่อยู่ “นี่คุณฐฎากร อย่ามาดูถูกฉันนะ ฉันไม่ทราบเรื่องภรรยาของท่านเจ้าสัว
อ้อ แต่ตอนนี้ฉันทราบแล้วว่าคุณต้องการตามมาต่อว่าฉันที่เข้ามาแทรกกลาง
ครอบครัวของพี่สาวคุณแต่ฉันขอบอกตรงนี้ว่าฉันไม่รู้เรื่องอะไรทั้งนั้น”
ใจรักบอกอย่างโมโหไม่ต่างกัน เธอเองก็ไม่ต้องการแต่งงานกับท่านเจ้าสัว
พยายามพูดให้ท่านเปลี่ยนใจแต่ท่านก็ไม่ยอมแถมยังเอาเรื่องมารดามา
บังคับปล่อยวาง ตอนนี้เธอเองก็มีดีแปดด้านไปหมด เขายังมาซ้ำเติมเธออีก

กระนั้นหรือ

“ผมไม่เชื่อ”

ใจรักชมความโมโห อธิบายอย่างใจเย็น “เชื่อฉันเถอะค่ะ ฉันพูดความจริงให้คุณทราบหมดแล้ว ฉันไม่รู้เรื่องพี่สาวของคุณ ไม่อยากให้เป็นแบบนี้เลย”

“คุณบอกว่าไม่รู้เรื่อง งั้นตอนนี้คุณทราบแล้ว คุณจะทำยังไงต่อไป จะล้มเลิกการแต่งงานได้ไหม”

“คุณฐากรคะ คุณไปคุยกันเองในครอบครัวของคุณดีกว่าไหม เรื่องนี้ฉันช่วยอะไรคุณไม่ได้หรอกค่ะ” ใบหน้าสวยแดงก่ำขึ้น น่าจะเป็นผลพวงมาจากความโกรธจัด เธอจ้องตาเขาแล้วก็สะบัดหน้ากลับ เปิดประตูรถขึ้นไปได้ก็ไม่สนใจเขาอีก

ใจรักมองกระจกหลังเห็นคนตัวสูงยังยืนอยู่ที่เดิมเขาไม่ได้ตามมา แต่ท่าทางบอกว่าโกรธไม่น้อย เธอมั่นใจว่าไม่ได้ทำอะไรให้เขาหรือใครต้องเดือดร้อน เธอไม่คิดจะแต่งงานกับท่านเจ้าสัวอยู่แล้ว พยายามแก้ปัญหาอยู่ ไม่ใช่ต้องการให้ลงเอยแบบนี้สักนิด

1

บุญคุณต้องทดแทน

ก่อนหน้าี่สองเดือน

“อิงเรียนจบแล้ว ผมเลยพามากราบขอขอบพระคุณท่านเจ้าสัวที่เมตตาอุปการะส่งเสียอิงจนกระทั่งเรียนจบครับ” เสียงเจียมเนื้อเจียมตัวของชายสูงวัยผิวคล้ำแดด สวมเสื้อเชิ้ตลายหมากรุกสีดำขาวกับกางเกงยีนส์แม้วจะไม่ได้ดูหรูหราราคาแพงหากแต่ก็ดูสุภาพเรียบร้อยไม่น้อย

บุญเจิมพุดจบแล้วยังเอ่ยต่อด้วยน้ำเสียงเกรงอกเกรงใจ “ถ้าไม่ได้ความเมตตาจากท่านเจ้าสัว อิงลูกสาวผมคงไม่ได้เรียนจนจบปริญญาตรีคงได้แค่มัธยมหกเท่านั้น อิงมาลูก มากกราบเท้าขอขอบพระคุณท่านเจ้าสัว”

สิ้นคำพูดของผู้เป็นบิดา ใจรักที่นิ่งพับเพียบก้มหน้าอยู่ที่ขยับกายลุกขึ้น ค่อยๆ คลานเข้าเข้าไปกราบแทบเท้าของผู้สูงวัยที่เธอเห็นว่ามีบุญคุณไม่ต่างจากบิดามารดา

ใจรักมองชายสูงวัยตรงหน้า ท่านคือเจ้าสัวอุกฤษ บิดาบอกว่าท่านอายุหกสิบปีแล้ว มากกว่าบิดาของเธอสองปีแต่ว่าท่านยังดูหนุ่มแน่นผิวดกกับบิดาที่ต้องทำงานในสวนเลยมีใบหน้ากร้านลมคล้ำแดด มีน้อยก้มลงกราบ

แล้วกลับไปนั่งพับเพียบดังเดิม

เจ้าสัวอุกฤษมองจ้องเด็กสาว ผิวขาวผ่อง ใบหน้าหวานใส เสียงทุ้มหนักของผู้เป็นเจ้าของคฤหาสน์ใหญ่ ที่มีทั้งเงินและอำนาจจากการทำธุรกิจค้าปลีกและโลจิสติกส์ที่ใหญ่ที่สุดของประเทศเอ่ยขึ้นเนิบช้า

“เธอชื่ออะไร”

สาวน้อยไม่กล้าประสานสายตาด้วยจึงก้มหน้าตอบ “ใจรักค่ะ”

“เงยหน้าขึ้นสิ”

สิ้นคำ ใบหน้าสวยจัดของใจรักก็เงยขึ้น เจ้าสัวอุกฤษเพรื่อยยิ้มออกมาทันที ดวงตาของผู้ผ่านประสบการณ์มามากกวาดมองใบหน้าสวย ผุดผาดของสาวน้อย แววตาแสดงความพอใจออกมาอย่างปิดไม่มิด

“โตเป็นสาวสวยทีเดียว”

ใจรักไม่ได้เอ่ยตอบอะไร มีเพียงบิดาที่แทรกขึ้นด้วยความระมัดระวัง “ยังเป็นเด็กไม่ประสาอยู่เลยครับท่านเจ้าสัว”

“ฉันว่าไม่เด็กแล้วนะ เรียนจบแล้วไม่ใช่หรือไง” คนที่มีอำนาจสูงสุดในคฤหาสน์ตอบกลับเสียงเรียบ เจ้าสัวอุกฤษมองคนที่นั่งพับเพียบเรียบร้อย ตรงหน้าด้วยสายตาทอใจแล้วถามต่อเสียงเรียบ “แล้วที่มาวันนี้คือมาบอกเล่าว่าเรียนจบใช่ไหม ฉันดีใจนะที่ทุนการศึกษาที่ส่งให้เรียนไปไม่เสียเปล่า ส่งให้เด็กสาวคนหนึ่งเรียนหนังสือจนจบปริญญาตรี” คำพูดไม่เจาะจง คล้ายคุยด้วยทั้งคนเป็นพ่อและลูกทำให้บุญเจิมเอ่ยแทนลูกสาว

“เป็นเพราะความเมตตาของท่านเจ้าสัวครับที่อุปการะให้ทุน อิงเลยอยากตอบแทนบุญคุณผมเองก็เห็นดีด้วย ผมกับลูกสาวเลยตั้งใจมาเรียนให้ท่านเจ้าสัวทราบว่าอิงเรียนจบแล้ว ถ้าหากท่านเจ้าสัวต้องการใช้สอยหรือว่าให้อิงทำงานอะไรก็สั่งมาได้เลยนะครับ” บุญเจิมบอกด้วยแววตาเป็นประกายใสชื่อจริงใจ ดวงตาที่มองคนที่นั่งบนโซฟานั้นเปี่ยมไปด้วยความเคารพ เพราะนอกจากเจ้าสัวอุกฤษจะให้ทุนการศึกษากับใจรักบุตรสาวคนเดียวของเขาจนเรียนจบปริญญาตรีแล้วยังช่วยเหลือให้ค่าครองชีพอีก

เดือนละสองพันบาท ดังนั้นเมื่อใจรักเรียนจบเขาจึงต้องการให้ลูกสาวทำงาน
ตอบแทน เพราะที่บ้านเจ้าสัวมีบริษัทฯ มากมายหากอยากได้คนไปทำงาน
และเห็นว่าใจรักเหมาะสม ในตำแหน่งไหนก็เรียกใช้สอยได้เลย

เจ้าสัวอุกฤษย์มเล็กน้อย ดวงตาหริ่ง “เร้วจริงนะ นับแต่วันที่ฉันไป
เจอลูกสาวของบุญเจิมตอนนั้นเพิ่งอายุแค่สิบห้า ตอนนั้นเรียนจบก็ต้องราวๆ
ยี่สิบสอง”

“ใช่ค่ะ ตอนนี้อายุยี่สิบสอง” ใจรักตอบ

“เจ็ดปี นับแต่วันที่ฉันไปงานศพของนมละไม่”

เด็กสาวไม่ได้เอ่ยตอบเพราะคิดว่าผู้สูงวัยคงรำพันกับตัวเองมากกว่า
เพราะเธอเองยังจำวันนั้นได้ งานศพของคุณยายละไม่คุณยายแท้ๆ ของเธอ
ในค่ำวันนั้นวันสวดอภิธรรมคืนที่สองของยายมีเศรษฐีชั้นบรรพบุรุษรามาทำงาน
สร้างความแปลกตาประหลาดใจให้คนในหมู่บ้านเป็นอย่างมาก เด็กสาวยัง
ถามมารดาเลยว่าเป็นใครกัน ตอนนั้นมารดาบอกว่า ท่านคือเจ้าสัวอุกฤษย์
เศรษฐีรายพันล้านของเมืองไทย เธอยังถามมารดาต่ออีกว่าเราไปรู้จักคน
ร่ำรวยขนาดนั้นได้อย่างไรกัน

มารดายิ้มบางๆ แล้วตอบอย่างใจดีว่า คุณยายของเธอเคยเป็นแม่นม
ให้กับเจ้าสัวอุกฤษย์ อยู่รับใช้ทำงานตั้งแต่อายุยี่สิบแปดกระทั่งอายุหกสิบ
จึงกลับมาอยู่กับลูกหลาน มารดาของเธอยังบอกต่ออีกว่า นึกไม่ถึงว่าเจ้าสัว
จะเดินทางมางานศพด้วย

“ไปอึ่ง ไปกราบขอบคุณที่ท่านอุทิศส่างามงานของคุณยาย”

“จะแม่” เด็กหญิงใจรักตอนนั้นเดินตามมารดาไป

“คนนี่คือหลานของนมละไม่หรือ” เจ้าสัวอุกฤษย์ทัก ตอนที่เด็กสาว
คลานเข้ามาไหว้ภายในศาลาวัดที่ใช้ตั้งสวดอภิธรรม

“ค่ะ ลูกสาวของอิฉันเองค่ะ”

“อืม หน้าตาคล้ายนมละไม่มาก นมละไม่ดูแลฉันมาอย่างดีเหมือน
แม่อีกคน ฉันจะให้ทุนการศึกษากับเด็กคนนี้จนกระทั่งเรียนจบปริญญาตรี

แล้วกันนะ ถือว่าเป็นการตอบแทนนมละไม่ที่เคยดูแลฉัน”

“เป็นพระคุณอย่างมากค่ะท่านเจ้าสัว” พุดตานยกมือไหว้แล้วหันไปบอกลูกสาว “อิง กราบขอบคุณท่านเจ้าสัวสิลูก”

นั่นคือความเมตตาที่ท่านเจ้าสัวมีให้กับเธอ ใจรักสำนึกบุญคุณมาตลอด และบิดามารดาก็บอกให้เธอตั้งใจเรียนให้ดีสมกับเงินที่ท่านส่งเสียจนในที่สุดเธอก็สอบติดมหาวิทยาลัยของรัฐในกรุงเทพฯ เรียนจบปริญญาตรีได้เกียรตินิยมอันดับหนึ่งสาขาการบัญชีมาด้วย

วันนี้เมื่อรู้ว่าสำเร็จการศึกษาแล้ว บิดาจึงพามากราบขอบคุณคนที่เป็นผู้มีพระคุณทำให้เธอเรียนหนังสือจนจบ ไม่อย่างนั้นเธออาจจะต้องหยุดเรียนกลางคัน ไม่สามารถเรียนต่อปริญญาตรีได้ เพราะเรื่องไม่คาดฝันที่เกิดขึ้นกับครอบครัว เพราะมารดาป่วยเป็นเนื้องอกทำให้การเงินในบ้านฝืดเคืองไปทันที

บิดาของเธอนั้นมีอาชีพทำสวนผลไม้ บางปีก็มีกำไร บางปีก็ขาดทุนเงินในบ้านบางครั้งก็ขาดมือ ในช่วงนั้นตอนเธอสอบติดเข้ามหาวิทยาลัยปีหนึ่งได้ มารดาก็ตรวจพบว่าเป็นเนื้องอกแล้ว ต้องเข้าออกโรงพยาบาลมาตลอด ใช้เงินรักษาไปเป็นจำนวนมาก ทั้งบิดาต้องแบ่งเวลาไปดูแลมารดา ไม่มีเวลาดูแลสวน เธออยากกลับมาช่วยดูแลมารดาหากแต่บิดาบอกว่าให้ตั้งใจเรียนให้จบ เพราะการศึกษาสำคัญที่สุดจะทำให้เธอมีอาชีพเลี้ยงตัวเองได้

“ใช้ครับเจ็ดปีนับแต่วันงานศพคุณยายของอิง” บุญเจิมเอ่ยขึ้น ทำให้ใจรักกลับมาสู่ปัจจุบัน “แต่ผมกับพุดตานไม่เคยลืมบุญคุณ แต่ว่าวันนี้พุดตานมาไม่ได้ เพราะป่วยอยู่โรงพยาบาล แต่ผมไม่ลืมว่าต้องพาอิงมากราบขอบคุณและก็จะให้ทำงานตอบแทนบุญคุณตามแต่ท่านเจ้าสัวจะใช้งานครับ” บุญเจิมพูด เขาดีใจเหลือเกินที่ลูกสาวเรียนจบ เพราะจะได้มีงานทำดูแลตัวเองได้ เขามีลูกสาวคนเดียวที่รักและเป็นห่วง ความกังวลแรกหมดเมื่อลูกเรียนจบ ต่อไปก็หวังให้มีงานดีๆ ทำแล้วก็มีคู่ครองที่ดีซึ่ง

ก็แล้วแต่ลูกสาวจะรักใครชอบใครเขาไม่ว่าแต่จะช่วยดูให้

“อยากตอบแทนบุญคุณนี้หรือ” คำถามนี้เจ้าสาวถูกถามมองมาที่ใจรัก หากแต่สาวน้อยยังก้มหน้าไม่ได้มองจนคนที่ตั้งคำถามต้องถามซ้ำอีกรอบ “ว่ายังไง”

ใจรักยกหน้าขึ้นมองตอบ เมื่อครู่เธอไม่แน่ใจว่าท่านคุยกับเธอหรือ บิดา แต่เมื่อเห็นดวงตานั้นขี้นมอมมาจึงรีบตอบออกไปด้วยความเคารพ “ค่ะ

หนึ่งเดือนต่อมา

โรงพยาบาลวัชรานนท์ รุ่งสว่างหนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตรของ ชายหนุ่มคนหนึ่งกำลังเดินเร็วๆ ไปทางหอพักผู้ป่วย ใบหน้าหล่อเหลา เรียบนิ่ง มีเพียงแววตาหนักอึ้งกับคิ้วเข้มที่ขมวดแน่นเท่านั้นที่บ่งบอกว่า กำลังรื้อร่อนแต่กระนั้นก็ไม่สามารถบดบังความหล่อและร่างสูงโปร่งราวกับ นายแบบของเขาได้

เขาคือนายแพทย์หม่อมหลวงฐากร หัสกร คุณหมอหนุ่มที่มีความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับระบบสมองเป็นนายแพทย์ศัลยกรรมประสาทที่เก่งที่สุดในประเทศไทย ใบหน้าที่ปกติเรียบนิ่งอยู่แล้วตอนนี้ยิ่งนิ่งสนิทจนพยาบาล สาวๆ ไม่มีใครกล้าเอ่ยทัก

“พี่ตา คุณหมออาร์มท่านเป็นอะไรคะ หน่ออย่าจะทักสักหน่อยแต่ หน้าตาท่านไม่ดีเลย มีอะไรหรือเปล่าคะ”

พรลิตาคือพยาบาลประจำออร์โธปิดิกส์แต่ว่าพยาบาลสาวที่ชื่อ หน่อหรืออรชานั้นประจำออร์โธปิดิกส์และระบบประสาท พรลิตามอง ตามหลังไวกๆ ของนายแพทย์หนุ่มหล่อที่ทั้งสูงศักดิ์และยังเก่งกาจในเรื่อง งานด้วยสายตาชื่นชม ก่อนจะหันกลับมาทางคนถาม

“หน่อคงไม่รู้ละสิ คุณศศิวิมล พี่สาวคุณหมออาร์มวูปหมดสติ คนที่บ้านพามาส่งเมื่อเช้านี้ คุณหมอเพิ่งเสร็จจากการผ่าตัดคงเพิ่งจะทราบ

เรื่อง”

“มิน่าละ หน้าตาคุณหมอลูกดูเครียดๆ เดินเร็วเหมือนจะไปวิ่งตามใคร ที่แท้เพราะพี่สาวป่วยนี่เอง แบบนี้หน้อยต้องไปดูแลแล้วละคะ เพื่อจะได้ทำคะแนนตอนนี่”

“ไม่ต้องเลยจ๊ะหน้อย ตอนนี้มีสาวๆ แย่งกันทำหน้าที่นี้ตรี้ม เธอเข้าไปแล้ว”

“พี่ตาก็อดกันหน้อยหรือเปล่าคะ”

“ฉันไม่ได้คิดกันใครทั้งนั้นละจ๊ะ แต่ว่าเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องซับซ้อน สนุกสนาน พี่สาวคุณหมอตานป่วยอยู่ ยังคิดแต่เรื่องทอดสะพานให้คุณหมอรอทำงานอยู่อีก”

“หน้อยแค่ล้อเล่นเท่านั้นละคะ”

“ไปแยกย้ายทำงานกันได้แล้ว วอร์ดสมองอยู่ทางด้านหลังยังเดินมาถึงด้านหน้าตึกได้อีก”

ขณะที่ชายหนุ่มในชุดเสื้อกาวน์เฝ้าประตูห้องผู้ป่วยเข้ามาแล้วรีบตรงไปที่เตียง ในห้องนั้นมีพยาบาลสาวที่ทำหน้าที่พยาบาลพิเศษอยู่หนึ่งคนเมื่อเห็นนายแพทย์หนุ่มผู้สูงศักดิ์เดินเข้ามาก็รีบยกมือไหว้

“สวัสดีค่ะ คุณหมอรอर्म คุณศศิเธอเพิ่งกลับไปเมื่อสักครู่นี้ค่ะ”

“ขอบคุณมากครับ เดี่ยวผมขอคุยพี่สาวของผมเอง”

ลับหลังพยาบาลสาว ฐาภุรจับมือของพี่สาวมากุมไว้ เขารู้ข่าวจากป้าสมใจที่เป็นแม่บ้านดูแลศศิวิมลตั้งแต่มิได้แต่งงาน ป้าสมใจโทร.มาหาแต่เขาติดผ้าตัด หลังจากที่อยู่ออกมาตอนบ่ายสามโมงเขาเห็นเบอร์โทร.เข้าจำนวนหลายสายก็คิดว่าอาจมีเรื่องด่วนแน่ๆ รีบโทร.กลับจึงทราบว่พี่สาวเข้าโรงพยาบาล

เขาโทร.หานายแพทย์เจ้าของไข้ก็ได้รับคำตอบที่คลายความกังวลลงได้ว่าแก้วบหมดสติ ตรวจจสแกนสมองแล้วไม่พบว่ามีเส้นเลือดฝอยแตก

หรือไม่มีส่วนใดที่เป็นอันตราย

ฐาภุรฆมวดคิ้วสงสัยทำไม่จุ้ๆ คนที่แข็งแรง ร่างกายปกตติดีทุกอย่ง ถึงเป็นลมวูบไปได้ เขาคงต้องให้ตรวจร่างกายอย่างละเอียดอีกคร้้ง ฐาภุร วางมือบางลงดังเดิม จะหมุนตัวกลับออกไปเพื่อให้คนป่วยได้พักผ่อน ทว่า คนที่นอนอยู่บนเตียงก็ค้อยๆ ขยับเปลือกตา แล้วลื้มขึ้นซ้าๆ

ศคิวิมลรู้ลื้กเหมือนว่ามีคนมาเยี่ยม ดวงตายังปรับโพกัสได้ไม่ตี ปากคอแห้งผากเรียกชื่อออกไปด้วยเสียงแหบแห้ง

“ท่านเจ้าสัว...” หากแต่เมื่อเห็นว่าเป็นใคร สีหน้ายินดีปลันเปลี่ยน เป็นหมองคล้าซี้ดลง “อาร์มเองหรือหรือ”

“พี่ศคิตีมน้ำหน้อยใหม่ครับ”

ศคิวิมลพยักหน้า ฐาภุรจึงหยิบแก้วน้ำพร้อมหลอดดูดมาให้

“พี่ศคิพักผ่อนนะครับ ผมจะให้พยาบาลมาอยู่เป็นเพื่อน แล้วนี้ท่าน เจ้าสัวไปไหนครับ พี่ศคิมานอนโรงพยาบาลแบบนี้ท่านเจ้าสัวควรจะมาดูแล พี่ศคิถึงจะถูก” ฐาภุรวางแก้วลงดังเดิมพอหันกลับมาก็ต้องฆมวดคิ้วแน่น เพราะพี่สาวของเขาจุ้ๆ ก็น้ำตาคลอเบ้าขึ้นมา

“พี่ศคิร่องให้ทำไมกันครับ มีอะไรกันแน่ เจ็บปวดไม่สบายตรงไหน ผมจะตรวจให้เอง”

ศคิวิมลส่ายหน้าเธอไม่ได้เจ็บป่วยทางกายแต่ป่วยทางใจ น้ำตาร้อนๆ ยังไหลอาบแก้มไม่หยุด นั้นสร้างคามตระหนกให้กับคนเป็นน้องชาย อย่งมาก

“อย่าล้าปากเลยอาร์มพี่ไม่ได้เจ็บป่วยทางกายหรือ”

“แล้วพี่ศคิเป็นอะไรครับ”

ฐาภุรมองพี่สาวคนเดียวด้วยสายตาเป็นห่วง บิตามารดาของเขา เสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์ไปเมื่อยี่สิบปีก่อน พี่สาวจึงทำหน้าที่ดูแล เขาแทนบิดามารดานับแต่นั้น เขาลิงรักและเคารพมาก

“อาร์ม ท่านเจ้าสัวขอหย่าขาดจากพี่ ท่านเซ็นใบหย่ามาให้ รอให้พี่

เห็นแต่พี่ไม่เห็น พี่ทำใจไม่ได้”

ฐฎากรตกตะลึง “ทำไมท่านเจ้าสัวถึงต้องการหย่าจากพี่ศศิครับ”

“ท่านเจ้าสัวจะแต่งงานใหม่ ท่านจึงต้องการให้พี่หย่าให้”

ฐฎากรยิ่งขมวดคิ้วแน่น นึกไม่ถึงว่าเจ้าสัวอุฎษจะทำร้ายจิตใจภรรยาได้ถึงขนาดนี้ เขาฐฎามาตลอดว่าเจ้าสัวอุฎษมีภรรยาลับอีกสองคน ซึ่งพี่สาวของเขาเป็นคนบอกเอง ศศิวิมลทราบเรื่องดีและยอมตามใจให้ท่านเจ้าสัวมีคุณนายที่สองที่สามได้ ทั้งที่เขาซึ่งเป็นผู้ชายเองยังไม่เห็นด้วยเลย แล้วนี่มันเกิดอะไรขึ้นทำไมเจ้าสัวอุฎษถึงต้องการหย่าขาด

“ผมไม่เข้าใจ ท่านเจ้าสัวท่านรักและให้เกียรติพี่ศศิมาตลอดไม่เห็นหรือครับ”

ศศิวิมลยั้งฟังก็ยั้งสะอื้นหนัก เธอก็คิดแบบฐฎากรว่าความอดทนและการวางตัวเป็นภรรยาหลวงที่ใจกว้างมาตลอด ไม่เคยขัดขวางในความสุขของสามีจะทำให้ท่านเจ้าสัวรักเธอ เธอขอแค่ให้ภรรยาอีกสองคนนั้นอยู่ในที่ทางของตัวเอง ไม่มาเปิดเผยตัวตน สร้างเรื่องยุ่งยากให้เธอก็พอใจแล้วที่ผ่านมามาตลอดหลายปีก็เป็นเช่นนี้ตลอด แต่ทำไมครั้งนี้ท่านเจ้าสัวถึงต้องการหย่าได้ เธอจึงไม่เข้าใจเลย

“พี่ก็ไม่รู้เหมือนกันอาร์ม ท่านบอกว่าอยากแต่งงานใหม่กับคนที่ท่านรัก ท่านบอกว่าท่านเพิ่งได้ใจรักแท้ ท่านเลยขอให้พี่เซ็นใบหย่าแลกกับเงินหนึ่งร้อยล้านบาทที่ท่านจะมอบให้ทันที ไม่รวมกับสินสมรสที่พี่จะได้แบ่งมาอีก”

“ท่านเจ้าสัวพูดแบบนี้ได้อย่างไร พี่ศศิไม่ได้ทำอะไรผิดสักนิด”

“ท่านคงจะรักผู้หญิงคนนั้นมาก”

“ผู้หญิงคนนั้นเป็นใครกันครับ พี่ศศิรู้จักไหม”

ศศิวิมลกัดปากกลืนน้ำตาแล้วเอ่ยทั้งที่ในอกเจ็บปวดยกเสียง “เป็นเด็กสาวที่ท่านเจ้าสัวอุปการะไว้ หลานสาวของนมละไม ชื่อใจรัก”

“ใจรัก” ฐฎากรทวนคำแล้วจำชื่อนี้ไว้จนขึ้นใจ ชื่อก็ฟังเพราะดูเป็น

คนใจดี แต่ทำไมถึงทำให้ผู้ชายคนหนึ่งหลงได้มากมายถึงขั้นขอเลิกกับภรรยาหลวง ผู้หญิงคนนั้นไม่มีทางไม่รู้ว่าท่านเจ้าสัวมีภรรยาอยู่แล้ว

“ผู้หญิงคนนี้เป็นหลานของนมละไม ท่านเจ้าสัวท่านอุปการะไว้เพราะอยากช่วยเหลือครอบครัวนมละไม เรื่องนี้พี่ก็ลืมไปแล้วเพราะนานมาก และท่านเจ้าสัวก็ชอบช่วยเหลือคนไว้เยอะพี่ก็ไม่ได้สนใจอะไร แต่ว่าทำไมท่านถึงไปชอบพอรักใคร่จนถึงขั้นบอกพี่ว่าผู้หญิงคนนี้เป็นรักแท้ของท่านได้ พี่เองก็ยังไม่เข้าใจ” พูดมาถึงตรงนี้ศศิวิมลก็ร้องไห้ปริ่มจะขาดใจอีกรอบ

“หรือว่าท่านเจ้าสัวกับผู้หญิงคนนี้ติดต่อกันมาตลอด โดยที่พี่ศศิไม่ทราบ”

“พี่ก็ไม่รู้เหมือนกันอาร์ม พี่ปวดหัวไปหมด ไม่นึกเลยว่าท่านเจ้าสัวจะใจร้ายกับพี่ขนาดนี้ ไม่เห็นความดีของพี่ที่สู้อดทนมาตลอด ท่านมีภรรยาที่คนพี่ก็ไม่เคยว่าสักคำแต่ทำไมครั้งนี้ต้องทำร้ายใจจิตใจพี่ถึงขนาดนี้ ดินะที่น้ำฟ้าเรือนอยู่ที่อังกฤษ ไม่งั้นพี่คงเป็นห่วงลูกมากขึ้นไปอีก”

“พี่ศศิใจเย็นๆ ก่อนนะครับ ผมว่าตอนนี้พี่ศศิพักผ่อนก่อน ผมจะให้พยาบาลมาอยู่เป็นเพื่อน เรื่องของท่านเจ้าสัวผมคิดว่าท่านอาจจะหลงผิดไปชั่วคราวยังงั้นรออีกสักหน่อยท่านอาจจะเปลี่ยนใจก็ได้ นะครับ”

“ไม่มีทางหรอกอาร์ม วันนี้พี่นอนอยู่ที่โรงพยาบาลท่านยังไม่มาเยี่ยมเลย” ศศิวิมลเอ่ยแล้วก็เบือนหน้าหนีไปร้องไห้ ทำให้ฐากรที่ยืนมองอยู่รู้สึกเจ็บปวดในใจตามไปด้วย

“ผมจะจ่ายยาให้พี่ศศินะครับ พี่ศศิจะได้นอนหลับ” ฐากรถอนใจเฮือก เขาต้องขอร้องให้นายแพทย์เจ้าของไข้สั่งยาคลายเครียดให้คนป่วยไม่อย่างนั้นถ้าร่างกายไม่ได้พักผ่อนก็จะล้มป่วยไป

ร่างสูงของฐากรเดินกลับออกมา คู่กับพยาบาลพิเศษสองสามประโยคก็ให้กลับเข้าไป ส่วนเขาจะไปปรึกษากับนายแพทย์เจ้าของไข้ระหว่างทางที่เดินไป ใบหน้าหล่อเหลาก็ฉายแววเคร่งเครียดตลอดทาง

หลังจากพี่สาวของเขาแต่งงานกับเจ้าสัวอุกฤษไป ในช่วงแรกของ

การแต่งงานก็มีความสุขดี ท่านเจ้าสัวช่วยไถ่ถอนวังหีบสรจากการนำไป
จำนองไว้กับธนาคารได้ วังหีบสรเป็นที่ประทับของท่านปู่และหม่อมย่าของ
เขา หากแต่ว่าตอนนั้นท่านปู่ต้องการเงินเพื่อส่งเสียให้บิดาของเขาไปเรียน
ต่อแพทย์ที่อังกฤษจึงนำไปจำนองกับธนาคาร และไม่มีโอกาสได้ไถ่ถอน
กลับมากะทั่งเจ้าสัวอุกฤษช่วยเหลือและหลังจากนั้นเขาก็นำเงินไปคืนให้
กับเจ้าสัวจนหมดสิ้นในเวลาต่อมา

ทุกอย่างไม่มีอะไรผิดปกติ ทว่าหลังจากพี่สาวของเขาคลอดลูกสาว
ออกมา พี่สาวของเขาจึงเริ่มระแคะระคายว่าท่านเจ้าสัวมีภรรยาที่สองและ
สาม แต่ว่าด้วยความรักและสงสารลูก จึงทำให้ศศิวิมลยอมทน ทว่าทุกอย่าง
กำลังจะพังครืนลงทั้งที่พี่สาวของเขาสู้ทนแบกรับมานาน เพราะผู้หญิงที่ชื่อ
ใจรักได้ก้าวเท้าเข้ามา

เธออยากเห็นหน้าผู้หญิงคนนั้นจริงๆ ว่าจะเป็นเจ้าเล่ห์ มารยาแคไหนถึง
ทำให้ท่านเจ้าสัวอุกฤษหลงใหลถึงกับขอหย่าจากพี่สาวของเขาได้

สามวันถัดมา

ฐาปนุมาเยี่ยมศศิวิมลแต่เช้า ทว่าอาการไม่ดีขึ้นเลยทั้งที่ตรวจเช็ก
ร่างกายอย่างละเอียดแล้ว อีกทั้งไม่ต้องสังเกตก็ยังคงเห็นว่าพอมลง
กว่าเดิมมากทั้งที่เพิ่งนอนป่วยแค่สามวันเท่านั้น

“พี่ศศิรับทานข้าวหรือยัง” เขาเดินไปที่ข้างเตียงแล้วถามแต่ว่า
ศศิวิมลเพียงหันมามยิ้มให้ มองจ้องเขาอยู่ครู่ก็ก็หันกลับไปมองเหม่อนอก
หน้าต่าง

ฐาปนุารู้สึกไม่สบายใจ ทำไมศศิวิมลมีอาการคล้ายโรคซึมเศร้า

“ป้าสมาใจรับพี่ศศิได้ทานข้าวทานยาบ้างไหมครับ”

ป้าสมาใจสายหน้า “คุณศศิเธอเสียใจเรื่องหย่าเลยไม่ยอมรับทาน
อะไร กลางคืนก็นอนร้องไห้คะ” ป้าสมาใจกระซิบบอก พลังหันกลับไปมอง
คนป่วยที่นอนเหม่อมองด้านนอกอยู่อย่างเดิม

ฐาตุรกำหนดแนบแล้วตัดสินใจอย่างเด็ดขาด “ป้าสมใจผมฝากดูแล ศศิด้วยนะครับ” เขาบอกจบก็หมุนกายเดินออกมา

ฐาตุรเคยมาคฤหาสน์จินดาสกุลหลายครั้งเพื่อมาเยี่ยมพี่สาวและ หลาน ทุกครั้งที่มาจะมีความรู้สึกเป็นสุขและอึดอ้อมใจกลับไปทุกครั้ง ศศิวิมลจะทำอาหารไว้รอและยังทำขนมไทยโบราณให้กลับไปทานด้วย เสมอ หากแต่การมาครั้งนี้กลับทำให้เขารู้สึกหนักอึ้งในอก เรื่องราวที่ดำเนิน อยู่ในตอนนี้ไม่ถูกต้อง เขาไม่เข้าใจความคิดของเจ้าสัวอุกฤษเลยว่าทำไม ต้องขอหย่าขาดทั้งที่ไม่จำเป็นต้องทำถึงเพียงนี้ในเมื่อพี่สาวของเขาที่อยู่ใน ฐานะภรรยาเขาก็ยอมเปิดทางให้ทุกอย่าง ไม่เคยห้ามหรือติเตียนในใดๆ ยกเว้นแค่อย่าพาหญิงสาวคนไหนออกหน้าออกตา หรือยกมาเทียบเท่า แค่นั้นเอง ฐาตุรคิดทบทวนอยู่หลายครั้งจึงลงความเห็นว่าจะเป็นไปได้ หรือไม่ที่ผู้หญิงคนนั้นไม่ต้องการเป็นแค่เมียหย้อย

เขาไม่คิดอยากยุ่งเกี่ยวกับเรื่องครอบครัวใคร แม้แต่ครอบครัวของ พี่สาว แต่ว่าตอนนี้ศศิวิมลกลายเป็นคนป่วยไปแล้ว อาการภายนอกนั้น ไม่มีอะไร แต่ภายในใจนั้นทุกข์ระทม เรียกให้ง่ายก็คือตรอมใจจนไม่หลับ ไม่นอน ไม่ยอมกินอาหาร ทำให้ซูบผอม จนเขากลัวว่าจะกลายเป็นโรค ชีมีเศร้า

เขาทนเห็นพี่สาวมีสภาพไม่ต่างจากคนไร้วิญญาณอีกต่อไปไม่ได้ เขาช่วยเหลือคนป่วยมาเยอะ ยื้อชีวิตพวกเขาจากมือมัจจุราชมานี้ได้ รวมทั้ง ผู้ป่วยบางคนเขาก็พูดให้กำลังใจจนกลับใจ รักษาตัวให้หายเจ็บป่วยมาแล้ว ก็มี แล้วนี่พี่สาวทั้งคน เขาไม่สามารถปล่อยไว้โดยไม่ลงมือทำอะไรได้แน่

“สวัสดิ์ค่ะคุณหมอ” อุ๋นเรื่อนแม่บ้านประจำคฤหาสน์ออกมาต้อนรับ นางรู้อยู่แล้วว่าจะมีแขกมา เพราะเจ้าของบ้านนั่งรออยู่แล้วในห้องรับแขก ใหญ่ “ท่านเจ้าสัวรออยู่ค่ะ”

นายแพทย์หนุ่มสูงศักดิ์เยี่ยมรับ แล้วเดินตามหญิงสูงวัยที่เขาคุ้นชิน

เข้าไปด้านใน ฐากูรเห็นเจ้าสัวอุกฤษนั่งอยู่บนโซฟาใหญ่ เขาจึงเดินไปนั่งฝั่ง
ขวามือของเจ้าบ้าน อุ้งเรือนำน้ำมาวางแล้วก็หมุนตัวกลับออกไปอย่างรู้งาน

“สวัสดิ์ครับท่านเจ้าสัว” นายแพทย์หนุ่มยกมือไหว้

เจ้าสัวอุกฤษยกมือรับไหว้ พลังเอ่ยถาม “สวัสดิ์หมออาร์ม มาวันนี้
คงเพราะเรื่องของศศิใช่ไหม”

“ผมไม่อ้อมค้อมนะครับ ตอนนี้พี่ศศิป่วย ไมกินไม่นอน ผมอยากให้
ท่านเจ้าสัวทราบว่าการหย่ามีผลต่ออาการป่วยของพี่ศศิมาก ผมอยาก
จะขอร้องให้ท่านเจ้าสัวทบทวนเรื่องนี้อย่างถี่ถ้วนอีกที ยังไงพี่ศศิก็คือแม่
ของน้ำฟ้า”

“เรื่องที่ศศิเป็นแม่ของน้ำฟ้าผมก็ให้เกียรติมาตลอด ไม่เคยทำให้ศศิ
เสื่อมเสียในเรื่องนี้ ศศิคือภรรยาที่ผมพาออกหน้าออกตาในสังคมมาตลอด
หมออาร์มก็เห็น”

“ครับ เรื่องนี้ผมทราบแต่ว่าเรื่องหย่า ทำไมท่านเจ้าสัวถึงต้องการ
หย่าจากพี่ศศิขึ้นมาละครับ ในเมื่อแต่ไหนแต่ไรก็ไม่เคยมีปัญหาถึงขั้น
ต้องการหย่ามาก่อน”

“หมออาร์มพูดในฐานะอะไรละ” คนมากประสพการณ์ถามพลาง
มองจ้อง เขาไม่ชอบให้ใครมายุ่งเรื่องส่วนตัวโดยเฉพาะเรื่องนี้ที่เขาคิดมา
แล้วอย่างดีและไม่เปลี่ยนใจแน่นอน เขาตกหลุมรักใจรักตั้งแต่แรกเห็น เขา
ชอบเด็กสาวคนนี้ ใจรักมีเวทิตาสดใส เฉลียวฉลาดพร้อมเรียนรู้ มันทำให้
เขารู้สึกคึกคักกลับไปเป็นหนุ่มอีกครั้ง เจ้าสัวอุกฤษกระตุกยิ้มแล้วเอ่ยต่อ
“ถ้าในฐานะหมอก็เป็นหน้าที่ของหมอที่ต้องรักษาคนไข้อยู่แล้วนี่นา ไม่เกี่ยว
กับผม แต่ว่าถ้าในฐานะน้องเมีย ผมก็บอกตรงนี้ว่าระหว่างผมกับศศิเรา
เหลือความสัมพันธ์แค่พ่อแม่ของลูกเท่านั้น หมออาร์มยังไม่เข้าใจหรอก
ครับว่าเรื่องสามีภรรยา มันมีอะไรลึกซึ้งมากกว่าที่เห็น”

ฐากูรขบกรามแน่นทำไมเขาจะไม่เข้าใจก็แค่ระคะของคนแก่หน้ามิด
ตันทากลับ เขาคิดในใจโดยที่ใบหน้ายังคงราบเรียบไม่เปลี่ยนสี และตั้งแต่

ที่ฟังมาเขาคิดว่าอีกฝ่ายมีแต่ความคิดเห็นแก่ตัวมากกว่า ไม่มีคำไหนที่ถามถึงอาการป่วยของศศิวิมลสักคำ

“พีศศิไม่เคยทำหน้าที่ภรรยาบกพร่องมาจนถึงวันนี้แต่ท่านเจ้าสัวกำลังจะยกย่องผู้หญิงคนอื่นมาแทนด้วยการหย่า ไม่คิดว่าพีศศิจะเสียใจหรือครับ ผมพูดในฐานะน้องของพีศศิไม่ใช่หมอ พีศศิรักท่านเจ้าสัวมาก ยอมทุกอย่าง ท่านเจ้าสัวมองไม่เห็นความดีของพีศศิเลยสักนิดหรือครับ”

“หมออาร์มอย่าพูดแทนศศิอีกเลยเพราะว่าผมตัดสินใจเรื่องนี้แล้ว ตอนนี้อยู่รักคนอื่นแล้ว ส่วนเรื่องของผมกับศศิ ผมกับเธอเราไม่เคยยุ่งเกี่ยวแง่สามีภรรยามานานแล้ว ศศิควรปล่อยให้ผมมีความสุขจริงๆ ลักที ถ้าพูดถึงความดี ผมตอบหมออาร์มได้ว่าศศิเป็นคนดี แต่ว่ามันคนละเรื่อง ระหว่างความรักกับความดีเอามารวมกันไม่ได้ อีกอย่างที่สำคัญนะหมออาร์ม ผมคิดว่าถ้าไม่หย่าขาดจากกันและปล่อยให้ศศิทน ผมว่าศศิอาจจะทนไม่ไหว เมื่อเขารู้ว่าผมอาจจะรักคนอื่นมากกว่าเขา ถึงตอนนั้นศศิจะเสียใจมากกว่านี้”

“ท่านเจ้าสัวรู้จักกับผู้หญิงคนนั้นนานแล้วหรือครับ ถึงพูดว่าเป็นความรัก”

“นานหรือไม่นานไม่สำคัญหรอกนะหมออาร์ม และผมก็ไม่จำเป็นต้องอธิบายด้วย เรื่องนี้เป็นเรื่องส่วนตัวของผม เท่าที่ผมอธิบายให้ฟังทั้งหมดก็น่าจะเข้าใจแล้ว”

กรามของฐฎากรขบกันแน่น “เท่าที่ผมมาฟังทั้งหมด ผมเข้าใจได้เพียงอย่างเดียวว่าท่านเจ้าสัวกำลังหันหน้ามิตตามัวหลงผู้หญิงคนนั้น เพราะเธอคงสวยและสวย แต่ผมเชื่อว่าผู้หญิงคนนั้นไม่ได้รักท่านเจ้าสัวจริงๆ แต่นั่นก็คงไม่สำคัญ เพราะท่านเจ้าสัวคิดว่าเงินของท่านซื้อความรักจากผู้หญิงคนนั้นได้ ผมไม่ให้ค่าทั้งท่านเจ้าสัวและกัผู้หญิงคนนั้น”

ฐฎากรพูดจบก็ลุกขึ้นเดินออกมาด้วยความโกรธทิ้งให้เจ้าสัวอุกฤษ

ลุกขึ้นยืนด้วยสีหน้าถมึงทึง ยกมือตวาดตามไล่หลัง

“หม้ออาร์มกลับมาขอโทษผมเดี๋ยวนี้อย่าลืมสิว่าผมเคยช่วยเหลือเรื่องสถานะการเงินของครอบครัวหม้ออาร์มไว้ยังไงบ้าง ผมเป็นคนไถ่ถอนวังหัทธกรมาให้ แค่นี้ผมก็มีบุญคุณท่วมหัวกับครอบครัวหม้ออาร์มแล้ว”

แผ่นหลังของนายแพทย์หนุ่มเหยียดเกร็งขึ้นทันที เสียงของเจ้าสาวอุกฤษดิ่งลั่นจนได้ยินแม้กระทั่งเดินพื้นออกมาถึงหน้าประตูห้องโถงใหญ่แล้ว

“แต่ว่าผมก็ใช้เงินให้ท่านเจ้าสาวหมดแล้วนะครับ” ฐากรหันกลับไปตอบโต้ “กรุณาอย่าอ้างว่าเป็นบุญคุณอีก”

เจ้าสาวอุกฤษกำมือแน่น ฐากรนั้นหัวแข็งติดกับศศิวิมลที่หัวอ่อนยอมให้เขาครอบงำได้ แต่ก็ช่างเถอะก็แค่เด็กเมื่อวานขึ้นคนหนึ่งเท่านั้น

อุ้นเรื่อนรอให้คุณหม้อหนุ่มเดินออกมาอยู่นานแล้ว เมื่อเห็นร่างสูงจึงตรงเข้าไปถามด้วยสีหน้าร้อนใจ “คุณหม้ออาร์มคะ คุณศศิเป็นอย่างไรบ้างคะ ป้าเป็นห่วงเหลือเกินแต่ไปเยี่ยมไม่ได้ ต้องอยู่ดูแลงานที่นี่”

ฐากรหันกลับมามอง แม่บ้านคนสนิทอีกคนของศศิวิมล นอกจากสนใจแล้วยังมีป้าอุ้นเรื่อนอีกคน

“พี่ศศิตรอมใจครับ เธอเสียใจมากครับป้า”

“ป้าได้ยินว่าท่านเจ้าสาวจะหย่ากับคุณศศิและจะแต่งงานใหม่กับเด็กสาวคราวลูก ป้าไม่อยากเชื่อเลยคะว่าจะเป็นอย่างจริง คุณศศิทั้งน่ารักอ่อนหวานเพียบพร้อมทุกอย่างทำไมท่านเจ้าสาวถึงทำแบบนี้ก็ไม่รู้ สงสัยเพราะผู้หญิงคนนั้นคงอดอ้อนท่านเจ้าสาวน่าดู ท่านเลยหลง”

ฐากรกำมือแน่น แล้วถามต่อ “ป้าอุ้นรู้จักผู้หญิงคนนั้นไหมครับ เคยเห็นไหม”

“ป้ารู้ว่าเป็นหลานของนมละไมคะ ชื่อใจรัก เพิ่งเรียนหนังสือจบ เคยเห็นมาที่ภัตตาคารแค่ครั้งเดียวเองนะคะ แล้วก็วันนี้จะมาทานอาหารกลางวันกับท่านเจ้าสาวด้วยคะ อ้อ นั่นไงคะ รถที่มาจากตรงอยู่หน้าบ้านน่า

จะใช้ผู้หญิงคนนั้นคะ ป้าจำได้รึคะนี่แหละคะ”

“นั่นผมกลับก่อน ป้าอุ่นจะได้ไม่ต้องเดือดร้อน ถ้าท่านเจ้าสัวออกมา
เห็น”

“ป้าฝากเยี่ยมคุณศศิด้วยนะคะคุณหม่ออาร์ม”

“ครับ ป้าอุ่น” ฐาตุรจับมือเหยียวย่นที่ยกขึ้นไหว้เขาลงแล้วหันหน้า
กลับไปทางรถยนต์อีกคันที่กำลังขับตรงเข้ามาภายในคฤหาสน์

ฐาตุรเดินเร็วๆ กลับไปที่รถของตัวเองซึ่งจอดเยื้องหน้าประตูใหญ่
แล้วขับกลับออกมา เขาชะลอรถตอนที่เห็นร่างบางระหงของหญิงสาว
คนหนึ่งก้าวลงมาจากรถ

เสียงหน้าด้านข้างทำให้เขาถึงกับต้องเปลือยมองนานเพราะความสวย
ราวกับนางในวรรณคดี ไบหน้ารูปไข่ ปากอ้ม จมูกเป็นสัน ผมยาวตรงเรียกร
ได้ว่าสวยทุกมุมมอง หากแต่ฐาตุรรีบเอ็ดตัวเองในใจ เขาจะนึกชมผู้หญิง
คนนี้ทำไมกัน เธอเป็นคนที่ทำให้ครอบครัวของศศิวิมลเตียงหักร้าว
สิ่งที่เขาควรคิดในตอนนี้เป็นจิตใจของผู้หญิงคนนี้ทำด้วยอะไรถึงต้องการ
แต่งกับคนแก่คราวพ่อ

ฐาตุรลดตาลงมองอย่างครุ่นคิด เสียเวลานิดหน่อยคงไม่เป็นไร
เพราะสองวันนี้เขาเองก็ไม่มีคิวผ่าตัดเป็นวันหยุดในรอบห้าปีเลยก็ได้

รถเบนซ์สีขาวคันหรูขับไปจอดไม่ไกลไม่ไกลจากรั้วคฤหาสน์ ฐาตุร
เกาะพวงมาลัยรถ คิ้วเข้มขมวดแน่น ระหว่างรอ ดวงตาคู่คมจับนิ่งไปที่
ด้านในคฤหาสน์อย่างใจจดใจจ่อ

2

แพนนี่มีรัก

ใจรักเดินเข้าไปในห้องรับแขกด้วยสีหน้าสงบนิ่ง เธอมาถึงก่อนเวลานัดเพราะไม่อยากให้ผู้ใหญ่รอ ทว่าทันทีที่เจ้าสาวอุกฤษเห็นเธอ เขาก็เดินตรงมาหาด้วยสีหน้าเบิกบาน ใจรักยกมือขึ้นไหว้แล้วต้องรีบชักมือกลับเพราะเจ้าสาวอุกฤษจับมือเธอไว้แน่น

“ฉันนึกว่าอิงจะไม่มาตามนัดเสียอีก” เจ้าสาวอุกฤษพูด “ไปนั่งก่อนสิ เตี้ยวรอแม่บ้านจัดโต๊ะสักครู่ เราค่อยไปกินข้าวกัน วันนี้ฉันให้แม่ครัวทำอาหารไทยโบราณให้ทานเลยนะ หลายเมนูต้องไม่เคยกินที่ไหนมาก่อนแน่ แล้วเราค่อยคุยเรื่องแต่งงานกัน”

ใจรักเฝ้มปากแน่น กระอักกระอ่วนเป็นที่สุด เมื่อหนึ่งเดือนก่อนเธอมาที่นี้กับบิดาเพื่อแจ้งข่าวดีเรื่องเรียนจบกับผู้มีพระคุณแต่กลายเป็นว่าเหมือนเดินมาขึ้นเขียง ทุกอย่างกลับตาลปัตรเมื่อท่านเจ้าสาวต้องการให้เธอทดแทนบุญคุณด้วยการแต่งงาน

‘แต่งงานกับฉัน ฉันจะยกย่องเธอเป็นภรรยาออกหน้าออกตา’

ใจรักจำได้ว่าตอนนั้นคิดว่าตัวเองหุ่ฟาดไป แต่ท่านเจ้าสาวกลับยืนยัน

ด้วยการเอ่ยซ้ำอีกรอบ ทำให้เธอมั่นใจว่าได้ยินไม่ผิด ท่านบอกว่าให้เวลาหนึ่งเดือนเพื่อกลับไปคิด เธอปรึกษากับบิดาแล้วจึงกลับมาเพื่อบอกว่าไม่สามารถแต่งงานกับท่านได้ เธอไม่อยากตอบแทนบุญคุณด้วยวิธีนี้

ใจรักนั่งลงแล้วก็ไม่รอช้า รีบเอ่ยสิ่งที่อัดแน่นในอกออกไปทันที

“ท่านเจ้าสัวคะ อิงไม่ต้องการแต่งงานกับท่านเจ้าสัวคะ ให้อิงตอบแทนด้วยวิธีอื่นเถอะนะคะ ให้อิงทำงานในบริษัทหรือว่าจะให้อิงทยอยใช้เงินคืนก็ได้ค่ะ”

“อิงจะมีปัญญาหาเงินที่ไหนมาใช้คืนฉัน เงินไม่ใช่หน่วย”

“อิงขอผ่อนคืนก็ได้ค่ะ”

“ทำไมละอิง ทำไมถึงแต่งงานกับฉันไม่ได้ ไหนบอกเหตุผลมาสิ” เจ้าสัวอุกฤษแยมยิ้มเหมือนผู้ใหญ่ใจดี แต่ใจรักนึกกลัวเสียมากกว่า เพราะในแววตาคู่นั้นดูลึกล้ำเจ้าเล่ห์จนยากหยั่งถึง

“อิงเคารพท่านเจ้าสัวเหมือนพ่อของอิงค่ะ”

“แต่ฉันรักอิง และคิดว่าดูแลปกป้องอิงได้ ฉันให้เวลาอิงไปคิดเดือนหนึ่งแล้วยังคิดไม่ออกอีกหรือว่าควรจะตอบตกลง”

“อิงแต่งงานกับท่านเจ้าสัวไม่ได้ค่ะ อิงรักท่านเจ้าสัวเหมือนพ่อคนหนึ่ง ให้เปลี่ยนความคิดเป็นอย่างอื่นไม่ได้”

“อิง แล้วอาการป่วยของพุดตานละ ถ้าไม่รีบผ่าตัด จะรอดไหม อิงก็รู้ดีนี่หนาวต้องใช้เงินมากแค่ไหน และหมอที่เก่งในด้านนี้ในเมืองไทยก็มีไม่กี่คน” พุดมาตรงถึงตรงนี้เจ้าสัวอุกฤษก็จำใจเอ่ยชื่อคนที่เพิ่งทำให้เขาไม่โห่ออกไป “หมอลุจจารเป็นหมอคัลยกรรมประสาทที่เก่งที่สุดในเมืองไทย ฉันจะให้เขารักษาแม่ของอิง ถ้าอิงตกลงแต่งงานกับฉัน คิดดีๆ นะอิง ตกลงเป็นเจ้าสาวของฉัน ชีวิตอิงก็ไม่ต่างจากซินเดอเรลล่า อิงจะมีเงินใช้สุขสบายไปตลอดชีวิต แม่ของอิงก็จะได้รับการรักษาที่ดีที่สุด และมีโอกาสรอดสูง เพราะได้หมอลุจจารเป็นคนผ่าตัดให้”

ใจรักเงยหน้าซัดเลือดขึ้นมอง ใจสั่นระรัวไปหมด เรื่องเงินเธอไม่ได้

อยากได้อายุมีขนาดที่ว่าจะต้องแข่งกับคนแก่คราวพ่อ แต่เขากำลังเอาชีวิตของมารดามาล่อลวง ถ้าเป็นเมื่อก่อนเธอคงไม่รู้จักชื่อของหมอสุภาวราว่าเขามีความสำคัญมากขนาดไหน แต่ว่าเมื่อมารดาที่มีความจำเป็นต้องเข้ารับการผ่าตัดเธอจึงหาข้อมูลจากอินเทอร์เน็ตเน็ตจนรู้ว่าหมอผ่าตัดสมองที่เก่งที่สุดของเมืองไทยคือหมอสุภาวรานั่นเอง แต่ว่าการจะให้หมอสุภาวารับเคสก็ยากเย็นเพราะมีคิวเต็มแน่นตลอดทั้งปี

“ว่ายังไงอิง ชีวิตแม่อยู่ในมือของอิงแล้วนะ”

“ขอเวลาอิงตัดสินใจได้ไหมคะ” ใจรักงยหน้าขึ้นมอง เกลียดที่ถูกเขามข่มขู่แบบนี้ แต่มันก็เป็นเรื่องจริง ถ้าหากเธอต้องการให้มารดาหายป่วยเธอก็ต้องได้รับความช่วยเหลือจากเจ้าสัวอุกฤษ

“สามวัน ฉันให้เวลาอิงอีกสามวัน อย่าลืมนะว่าถ้าตกลงเร็วแม่ของอิงก็จะได้รับการรักษาเร็วขึ้น”

ใจรักกัดปากแน่นข่มความโกรธเกลียด เศร้าเสียใจเอาไว้ เธอจะทำอย่างไรดี ใจรักขอตัวกลับออกมาทันที ขณะที่เจ้าสัวอุกฤษก็ไม่รั้งไว้ ใจรักขึ้นรถได้ก็กำพวงมาลัยแน่นด้วยความอึดอัดคับข้อง สุดท้ายก็มหันาร้องให้สะอึกสะอื้นออกมา เธอรักเคารพท่านเหมือนพ่อแต่ทำไมท่านถึงมองเธอเป็นเพียงเหยื่อ

ใจรักสุดจมูก ไม่อยากเสียเวลาอยู่ในคดีทาสนี้หลังนี้อีกแม้แต่นาทีเดียวจึงขับรถกลับออกมา ตั้งใจว่าจะขับรถกลับจันทร์คืนนี้ เธออยากกลับไปที่บ้าน เพื่อสร้างความเข้มแข็งให้จิตใจดวงน้อยก่อนที่จะต้องเผชิญกับปัญหาที่ไม่รู้ว่ามิอะไรบ้างรออยู่

สุภาวรากำลังโทรคุยกับหมอสุรเดช สายตาคู่คมกริบก็คอยมองที่หน้ารั้วเมื่อเห็นวารถยนต์คันที่ขับเข้าไปในคดีทาสนี้ได้ไม่ถึงหนึ่งชั่วโมงดีขับออกมาแล้วนั้น เขาจึงรีบวางสายและขับตามคันหน้าไปต่างๆ เขามองท้ายรถ เป็นรถญี่ปุ่นกลางเก๋ากลางใหม่ จำเลขทะเบียนได้ขึ้นใจก็ขับตามไปเสียบๆ

ในใจของนายแพทย์หนุ่มอดสงสัยไม่ได้ ไหนบ้างอันเรือนบอกว่ามา

ทานอาหารกลางวันแต่ทำไมถึงกลับออกมาเร็วหนัก เขาสงสัยอยากรู้คำตอบเกี่ยวกับผู้หญิงคนนี้จะยิ่งขับตามไป บางทีเขาอาจจะใช้โอกาสนี้ขอคุยกับเธอให้รู้แล้วรู้รอดไปเลย

ผ่านไปราวหนึ่งชั่วโมง ฐาตุรไม่รู้วาระถคันหน้ามีจุดมุ่งหมายที่ใด และยิ่งคิดไม่ถึงเลยว่าจะยิ่งขับตามก็ยิ่งออกนอกกรุงเทพฯ มาไกลจนเข้าเขตจังหวัดชลบุรี

“จะไปไหนของเขา” ฐาตุรบนพึมพำ แต่ก็ยังขับตามไปเรื่อยๆ นี่เขาคิดถูกหรือเปล่าที่ตามหญิงสาวออกมาจนถึงชลบุรี แต่จะให้เสียเวลากลับคงไม่ทำ ในเมื่อขับตามมาจนถึงตอนนี้แล้วก็ขอตามต่อให้รู้เรื่อง แม้อีกใจจะคำนวณว่าอาจจะเสียเวลาเปล่าไม่ได้อะไรกลับไปก็ตาม แต่เขาก็ตัดสินใจที่จะตามไปจนรู้ว่าหญิงสาวจะไปที่ไหนกันแน่

กลับมาสู่ปัจจุบัน

ฐาตุรมองรถยนต์ที่ขับไปไกลแล้ว เขากำหนดแนบเดินกลับไปที่รถสรุปได้ว่าใจรักยังยืนยันที่จะแต่งงานกับท่านเจ้าสัว โดยปฏิเสธความรับผิดชอบอะไรก็ตามที่เขาพยายามบอก เขาไม่น่าคิดว่าเธอจะยอมล้มเลิกความคิดเรื่องแต่งงานเลย เธอก็เหมือนผู้หญิงทั่วๆ ไปที่ต้องการจับผู้ชายสวยๆ ทำสามี

มือหนาหุบพวงมาลัยรถเพื่อระบายอารมณ์ สายตามองเหม่อออกไปราวกับคนโง่เงา ปัญหาทั้งหมดอยู่ที่เจ้าสัวอุกฤษและใจรัก ถ้าเขาทำให้ใครคนใดคนหนึ่งล้มเลิกความตั้งใจได้ อาจทำให้อาการตรอมใจของศศิวิมลดีขึ้นและบางทีครอบครัวของพี่สาวเขาอาจจะกลับมาเหมือนเดิม แต่เขากลับทำอะไรไม่ได้เลย

ใจรักขับรถต่อมาด้วยความรู้สึกโมโห ฐาตุรดูถูกว่าเธอคือผู้หญิงหิวเงิน ขายตัวเพื่อแลกความสุขสบาย ทั้งที่ไม่ใช่เรื่องจริงเลยสักนิดเธอ

พยายามปฏิเสธท่านเจ้าสัวแล้วแต่ท่านไม่ฟังที่เธอบอกเลย รวมถึงตัว
เขาด้วยที่ไม่ฟังเธอเหมือนกัน ส่วนเรื่องภรรยาของท่าน เธอเองก็ไม่รู้จัก
เพราะฐานะของเธอไม่ได้อยู่ในจุดที่จะไปรู้จักมักคุ้น และไม่เคยมืดจะถาม
ท่านเจ้าสัวด้วยว่ายังครองคู่มีความสุขกับภรรยาหรือไม่ ในเมื่อเธอไม่ได้
คิดจะแต่งงานด้วย ดังนั้นเรื่องในครอบครัวของท่านเธอจึงไม่คิดจะสนใจ

ใจรักกำพวงมาลัยแน่นราวกับจะหักคอคนใจร้ายที่ต่อว่าดูถูกเธอ
อย่างเลือดเย็นไร้เหตุผล

ทว่าเธอต้องหยุดทุกความคิด เพราะจู่ๆ รถเจ้ากรรมก็เกิดติดๆ ดับๆ
อีกระลอก ใจรักตั้งสติประคองรถให้จอดข้างทางได้ทันก่อนที่เครื่องยนต์
จะดับสนิทลงกลางถนน

ใจรักสงบสติอารมณ์ รอเครื่องยนต์เย็นลงแล้วจะแวะปั้มข้างทาง
ทว่าตอนนี้ฝนฟ้าใหญ่ก็ตกลงมาราวกับฟ้ารั่ว ใจรักมองสองข้างทางที่ครึ้ม
มืดไร้แสงตะวันเพราะเป็นเวลาเกือบหนึ่งทุ่มแล้ว โพล์เพล้ ไร้รถยนต์สัญจร
ไปมา แล้วตรงที่เธอจอดรออยู่ก็เปลี่ยวมาก มองไปสองข้างทางก็มีแต่
ป่ายางขึ้นสูงบดบังแสงอาทิตย์สุดท้ายไปหมดแล้ว

ใจดวงน้อยของใจรักตื่นระส่ำเพราะกลัวว่าจะเจอเข้ากับมัจฉาชีพ
ในสมองจึงได้แต่บอกว่าให้ใจเย็นอดทนรอ

ฐากูรขับรถกลับกรุงเทพฯ แต่ว่าเขาต้องมาหยุดที่ไกลมาก ในจังหวัด
ที่สายฝนเทกระหน่ำลงมาอย่างหนัก เขากำลังขีดขวาเพื่อรอเลี้ยวกลับ หาก
แต่สายตาคู่คมก็เห็นรถยนต์คันนี้จอดอยู่ข้างทาง เขาลดตาลงมอง เป็นรถ
ของใจรักไม่ผิดแน่ ฐากูรกลับรถได้แล้วเขามองกระจกมองหลังอย่างครุ่นคิด

ใจรักนั่งมองสายฝน พร้อมกับภาวนาให้เครื่องยนต์ติดเพื่อให้ขับ
ไปถึงปั้มที่ใกล้ที่สุด ตอนที่เธอพยายามสตาร์ทรถอีกครั้งแต่มันก็ยังไม่
มีแววว่าเครื่องยนต์จะทำงาน ใจรักก็ต้องสะดุ้งวาบสุดตัวเมื่อได้ยินเสียง
อะไรบางอย่าง

กระจกรถของเธอมีเสียงคล้ายถูกเคาะ แต่จะเป็นใครไปได้เพราะเธอจอดรออยู่คนเดียว ความคิดนี้ทำให้ใจรักตัวสั่นทึ่มขึ้นมาด้วยความกลัว อาจจะเป็นมิถุนาชีพ ดวงตาคู่หวานมองผ่านกระจกรถออกไปเห็นร่างสูงโปร่งของผู้ชายคนหนึ่งกำลังยืนถือร่ม มือหนาเคาะกระจกของเธอ

“คุณ”

ใจรักผ่อนลมหายใจโล่งอกที่เห็นว่าเป็นฐฎากร เมื่อเปิดประตูลงไปยืนประจันหน้ากับเขา “รถฉันเสีย ยังจะตามมาต่อว่าอะไรฉันอีก” เธอถามเขาในทันที ใบหน้าสวยแดงเรื่อ ขอบตาเริ่มร้อนผ่าว ตลอดทั้งวันมานี้เธอเจอเรื่องแย ๆ มาเยอะ จนไม่มีแรงจะโต้เถียงกับเขา

ดวงตาแดงเรื่อกับสองแแก้มที่เริ่มมีหยาดน้ำตาดลอหน่วยแยกไม่ออกระหว่างน้ำฝนที่เปียกใบหน้าหรือว่านั่นคือน้ำตาจริงๆ ทำให้ฐฎากรถอนใจเฮือก เขาก็ไม่เข้าใจตัวเองเช่นกันว่า ย้อนกลับมาหาใจรักอีกทำไม ร่างสูงเขยิบเข้าไปใกล้แต่ใจรักถอยหลังกรูด หลังชนรถยนต์

“จะทำอะไร”

ฐฎากรไม่สนใจจะตอบแต่ขยับร่มมาอยู่ตรงกลางระหว่างเขาและเธอ ใจรักเห็นว่าเขาทำอะไรก็เบิกตากว้าง ที่แท้เขาจะแบ่งร่มให้

“ผมว่ารถของคุณคงไปต่อไม่ได้แล้ว ต้องเรียกรถมาลากไปอยู่คนเดียว”

“ฉันจะลงสตาร์ทอีกครั้ง”

“แล้วถ้าไม่ติด”

ใจรักเงิบไปทันทีอย่างไร้คำตอบ ฐฎากรเลยเอ่ยขึ้นติตร้าคาญ “ผมจะโทรเรียกรถลากมาให้ ส่วนคุณก็ไปขึ้นรถผมก่อน ตอนนั้นมันค่าแล้ว เป็นผู้หญิงตัวคนเดียวจะไม่ปลอดภัย”

“คุณช่วยโทรเรียกรถลากให้ฉันก็พอคะ แล้วฉันจะอยู่รอเอง”

“เป็นผู้หญิงตัวคนเดียวจะอยู่ท่ามกลางปายางแบบนี้คนเดียวได้อย่างไร”

“คุณไม่ต้องห่วงฉันหรอกคะ ฉันดูแลตัวเองได้”

“อยากถูกข่มขืนกลางปายางนี้เหรอ ถ้าคุณเป็นอะไรไปท่านเจ้าสัว

อุกฤษฯคงจะเสียใจแย่” ฐฎฎรอดประชดไม่ไ้ได้ ทั้งที่ใใจเป็นห้วงสว่นอัยตรงหน้าจนต้องวทรถกลับมำแก้ๆ

เมื่อถูกเขำประชดมำแบบนี้ คนที่กำล้งออรมณั้ดั่งอยู่ก่อนแล้วจึงเซ็ดคางตอบกกลับออยงำไม่ยอม่แพ้ “นั่นลึคะ ทำนเจ้ำส่วอุกฤษต้องเป็นห้วงจันมกน่นๆ ถ้ำอยงำนั้ฉันขอยี้มโทรคั้พ้ของคุณโทร.หะทำนหน่อยไ้ได้หมคะ”

ฐฎฎรฟ้งจบก็ขบกรมแน่น “ฝึนไปเถอะ ผมว่ำปล่อยคุณไ้ว้แบบนี้ก็ดี” เขำบอกแล้วหมนตัวหนี รำงสูงเดินไปทำมกลำงสยฝนทึงใจรักใ้อำปากค้ำง ตัวเปียกปอน เมื่อไ้สตีจึ้ต้องริ้วจึ้ตามเขำไปท้นที

“นี่คุณ รอด้วยลึ ใจคอกจะทึงฉันไ้ว้ที่นี้จึ้จริงๆ เหรอ คนอะไรหน้าตาก็ดีแต่ใจร่ำยชะมัด” ใจรักจึ้ตามเขำเพระะกล้วเขำจะเปลี่ยนใจขั้บรถทึงเธอไปทว่ำเกือบหยุดท้ำไม่ท้นเมื่อจู่ๆ คนตัวโตก็ชะงักท้ำหมนตัวกลับมำจ้องหน้าเธอหนึ่งๆ

ฐฎฎรขบกรมแน่น ยายเด็กแสบว่ำเขำเป็นคนที่ใจร่ำย ทั้งที่เขำวทรถกลับมำเพื่อจะช้วยเหลือ

ใจรักเห็นหน้าบึ้ๆ เหมือนจะหักคอกไ้ก็กลึนน้ำลยลงคอกลำบัก “ฉันขอไปด้วย”

ตอนที่ใจรักจึ้มำถึงก็ตัวเปียกปอนไปหมด ในสยตขของฐฎฎรนั้น สว่นอัยตรงหน้าไม่ต่งจกถูกหมตกหน้า เขำทึงควมชุ่นใจแล้วจับมือบงที่ลั้่นอัยๆ ใ้ให้อยู่ในอึ้งมือ

ใจรักสบตขเขำด้วยควมตี้นตระหนกก่อนจะระบยลมหยใจโล่งอกเมื่อเขำดึงเธอใ้มำอยู่ในร่มคันเดียวกัน ท่ำทงดูคันแต่แฝงควมมีน้ำใจด้วยการแบ่งร่มท้ำใ้ใจรักพึ้มพ้ำขออบคุณ พร้อมกับยกมือขึ้นลูบหน้าตขที่พรวำไปด้วยน้ำฝน

ฐฎฎรถอนใจเฮือก ท้ำไมเขำต้องมำเจอเด็กคนนี้ด้วยก็ไมรู้ มือหนาลั้วงหึบฝ้ำเซ็ดหน้าส่งใ้ให้อยงำไม่ปรำนึปราศร้ย น้ำเสียงที่บอกก็ห้วน “เซ็ดหน้าเซ็ดตขะ แล้วลึอกรถใ้เรียบร้อย จะไ้ไปจกตรงนี้เสียที เรำตึดแหร้ง

เสียเวลาอยู่ที่นี่นานแล้ว”

ใจรักเฝ้าปากแน่นเมื่อถูกนำเสียงดูๆ นั้นต่อว่า เขาคงรำคาญซึ่งมันก็จริงอย่างที่เขายก เธอกับเขาเสียเวลาไปรวมสองชั่วโมงแล้ว มีอบางกตริโมตลือกประตู แล้วหันกลับมามองเขา

“ถ้าไม่เจนนหนทางฉันก็ไม่อยากรบกวณคุณหรือกคะ แต่ยังไม่ก็ชอบคุณมากนะคะ”

“ไม่ต้องชอบคุณหรือก เพราะผมไม่ได้คิดจะช่วยฟรีๆ”

“มะ หมายความว่ายังไงคะ” ใจรักถาม

“ขึ้นรถก่อนแล้วค่อยคุยกัน”

ครั้งนี้หญิงสาวไม่อดอดอีกเพราะกลัวถูกทิ้ง เดินตามเขาไปที่รถเมื่อสอดตัวเขาไปนั่งแล้ว ฐฎากรก็หันไปจ้องหน้าคนตัวเล็กด้วยสายตาดุเรงขริม “ผมโทร.เรียกรถลากมาให้แล้วก่อนที่จะลงไปหา เรื่องรถของคุณไว้รอไปรับที่อู่หลังจากช่างซ่อมเสร็จ ซึ่งก็ไมรู้ว่เมื่อไร”

ใจรักพยักหน้า น้เขาคิดช่วยเหลือเธอตั้งแต่ต้นแล้วนั้นว ไมรู้ว่จะโกรธหรือชอบคุณดี ตอนนีสมองอ้ออิ่ง คิดอะไรไม่ออก ตั้งแต่เที่ยงจนถึงตอนนี้เธอใช้สมองคิดเรื่องต่างนานามากเหลือเกิน อีกทั้งไม่ได้กินข้าวเลย จึงทั้งอ่อนเพลีย ปวดหัวไปหมด

จู่ๆ ใจรักก็จามออกมาขณะจมอยู่ในแก้วค์ แอร์ที่เขาเปิดทิ้งไว้ นั้นเย็นน่ำมาก รวมทั้งเสื้อฝ้ที่เปียกปอนน้ำฝนมาด้วย ใจรักสูดน้ำมูกครั้งหนึ่ง ฐฎากรเลยหยิบเอาเสื้อกาวน้ที่เพิ่งซักเสร็จแล้ว แขนวอยู่หลังรถมาให้

“ใส่ซะจะได้ไม่เป็นปอดบวม”

“ไม่เป็นไรคะ ฉันไม่หนาว” เธอตันกลับไป

เมื่อถูกปฏิเสธความหวังดี ฐฎากรจึงโยนเสื้อกาวน้ไปไว้ด้านหลังรถอย่างไมไ่ยดี ทำทางหัวเสียของเขาทำให้ใจรักหวั่นๆ แต่ก็ฝืนทำหน้าที่ไม่สนใจ

บรรยากาศในรถกลับมาสงบเงียบ ฐฎากรขับรถเข้าเมืองเพื่อหาโรงแรมที่พัก ส่วนใจรักนั้นรู้สึกเริ่มปวดหัวมากขึ้นเรื่อยๆ อีกทั้งร่างกายก็เริ่มหนาวลั่น

คล้ายจะเป็นไข้ขึ้นมาเสียอย่างนั้น

“คุณจะพาฉันไปไหนคะ”

“โรงแรม”

“อะไรนะคะ”

“ได้ยินไม่ผิดหรอก ผมจะพาคุณไปโรงแรม เราต้องค้างคืนที่ชลบุรี
กันคืนหนึ่งก่อน เพราะรถของคุณก็เสียต้องรอซ่อม ส่วนผมก็มีภาระเพิ่ม
ขึ้นมาแทนที่จะได้กลับกรุงเทพฯ”

คนที่ถูกเรียกว่าภรรยาของอันนาทหนึ่ง เมื่อเห็นหญิงสาวข้างกาย
ไม่ตอบโต้ได้แต่ทำหน้าบึ้งๆ สุภาพก็กระตุกยิ้ม จะว่าไปยายเด็กคนนี้ก็น่ารัก
น่าเอ็นดูถ้าไม่คิดว่าอยากรวยทางลัดก็เป็นหญิงสาวที่มีเสน่ห์มาก

อีกทั้งเนื้อตัวที่เป็ยกขึ้นไปด้วยน้ำฝนก็ทำให้หนาวเหน็บแต่ไม่ยอมรับ
เอาเสื้อเขาไปใส่และไม่ขอร้องให้เขาปรับแอร์อีกด้วย เขาเห็นหรือว่าเธอ
นั่งตัวสั่นมาตลอดทาง ขอแค่เธอเอ่ยปากเขาก็จะช่วย

ใจรักหนาวจนฟันซบกัน แต่ก็พยายามฝืนทนสร้างทำเป็นปกติ “ฉัน
อยากกลับบ้าน ถ้าคุณจะกรุณา ช่วยส่งฉันที่ในเมืองจะได้ไหมคะ แล้ว
ฉันจะหาทางกลับบ้านเอง”

สุภาพเหลือบมองคนอวดดี “ผมจะไม่แะะจอดที่ไหนอีกนอกจาก
โรงแรม ตอนนี้ผมเหนื่อยมากได้ยินไหม และที่สำคัญผมไม่ได้มีหน้าที่คอย
บริการใครด้วย”

“ฉันขอแะะลงตัวเมืองไม่ได้เสียเวลามากสักหน่อย ยังไงคุณก็ตั้งใจ
ไปอยู่แล้ว”

“แต่นี้รถผมไม่ใช่รถเมล์หรือรถประจำทาง ผมไม่จอด มีอะไรไหม”

เมื่อถูกสายตาคมกร้าวมีแวต่าหิมองมา ใจรักก็ต้องเงยปากไป
อีกครั้ง ได้แต่ทำท่าฮึดฮัดไม่พอใจกับตัวเองเงยๆ แล้วยกมือกอดตัวเอง
ไว้แน่นเฝ้ามองว่าเมื่อไรจะถึงจุดหมายปลายทางแล้วจะได้แยกกันเสียที

3

แหยมอวาร์ม

ตัวเมืองชลบุรียังคึกคักไม่เปลี่ยนเพราะมีสถานที่ท่องเที่ยวอย่าง
บางแสน พัทยา เป็นจุดหมายปลายทางให้นักท่องเที่ยวทั้งในประเทศและ
ต่างประเทศให้เข้ามาท่องเที่ยวกัน ยามค่ำคืนนั้นแสงไฟสว่างไสวราวกับ
กลางวัน ผู้คนเดินกันพลุกพล่านทั้งหญิงชาย วัยรุ่นหนุ่มสาวจับจูงกันออก
ท่องเที่ยวยามราตรีไม่ต่างจากผีเสื้อหลากสีสันที่โฉบเฉี่ยวหาความบันเทิง
เรริงรมย์

ภูากรเลือกที่พักแถวตัวเมืองพัทยาเพราะมีโรงแรมให้เลือกมากมาย
จะได้ไม่ต้องเสียเวลาขับรถวนหา เขาเลือกได้แล้วจึงหันมาหาคนที่นั่งข้างกัน

“รออยู่ในรถ ผมจะไปติดต่อห้องพัก”

ใจรักพยักหน้าแล้วมองตามเขาลงไปติดต่อห้องพัก รออยู่ราวสิบนาที
ร่างสูงสมาร์ตของภูากรก็เดินกลับมา “ผมจองห้องได้แล้ว เราเข้าไปด้านในกัน”

ใจรักเดินตามเขาเข้าไปด้านในโรงแรม เมื่อมาถึงพนักงานของโรงแรม
ก็นำไปที่ห้องพัก เมื่อขึ้นลิฟต์มาถึงแล้วพนักงานก็ไขกุญแจเปิดประตูห้องให้

“ถึงแล้วครับท่าน” พนักงานบอกจบก็ทำท่าจะหมุนตัวกลับแต่ต้อง

ชะงักเพราะเสียงหวานของหญิงสาวดังขึ้น

ใจรักหันไปถามชายหนุ่มข้างกาย “เดี๋ยวก่อนค่ะ คุณจองห้องเดียวหรือคะ” ใจรักเฝ้ารอคำตอบขณะที่หวาดหวั่นในใจ เธอกลัวเขาจะหักคอเธอจุ่มน้ำพริกเสียก่อน ดูจากแวตาท่าทางแล้วไม่รอดแน่ อีกร่างเธอกับเขาเพิ่งเจอกันแค่วันเดียวเองด้วย

ฐาภุมองสบตาคู่หวานที่สิ้นไหวระริก เขาขบคิดเพียงแวบเดียวก่อนตอบ “ใช่ ห้องเดียว เราคงต้องนอนด้วยกันคืนนี้ คุณคงต้องลำบากนอนโซฟา”

ใจรักฟังจบก็กำมือแน่น นั่นไง เขาสนุกที่ได้แกล้งเธอ แล้วคืนนี้จะเป็นยังไงต่อ ไม่ต้องเสียเวลาคิดเลย หญิงสาวหันไปทางพนักงานทันที “ขอโทษนะคะ ฉันขอจองห้องเพิ่มอีกห้องหนึ่งได้ไหมคะ”

พนักงานทำหน้าที่ก่อนจะยิ้มบอกอย่างสุภาพ “คุณผู้ชายจองไว้สองห้องครับ ผมกำลังจะพาไปอีกห้องหนึ่ง ห้องข้างๆ นี้ครับ”

ใจรักหันขวับไปทางคนตัวโตที่กระตุกยิ้มมองเธอ สีหน้าเขาดูมีความสุขมากตอนที่เห็นเธอหน้าเหวอ ริมฝีปากอ้อมยิ้มแน่นเข้าหากัน

“ขอบคุณค่ะ ฉันขอกุญแจด้วย เดี่ยวฉันไขเข้าไปเองก็ได้” ใจรักบอกพนักงาน แล้วทำเป็นไม่สนใจคนตัวโตที่แสรั้งยืนทำหน้าที่แต่เธอเห็นวาวตาเขาหัวเราะเธออยู่

หญิงสาวเห็นชายหนุ่มเดินเข้าห้องไปแล้วจึงเข้าห้องบ้าง เธอเห็นอยู่มาทั้งวันเมื่อได้หย่อนกายลงบนเตียงนุ่มสบายจึงรู้สึกผ่อนคลายขึ้นมา ตั้งใจจะอาบน้ำอุ่นแล้วพักผ่อนทันที ใจรักไม่ได้คิดว่าจะมาค้างคืนจึงไม่มีเสื้อผ้ามาเปลี่ยน หญิงสาวมีเพียงกระเป๋าสะพายใบเล็กที่ติดตัวมาด้วยเท่านั้น จึงจะใส่เสื้อคลุมนอนไปก่อน ส่วนเสื้อผาก็แขวนฝั่งไว้

ใจรักเข้าไปอาบน้ำสระผมเรียบร้อย ออกมาก็เป่าผมจนแห้ง เตรียมตัวจะเข้านอนเพราะยังปวดหัวอยู่ หากไม่ได้ยินเสียงเคาะประตูห้องดังขึ้นเสียก่อน

เท้าเรียวเล็กเดินไปส่งตาสแมวกก็พบว่า เป็นบริการหญิงคนหนึ่ง เมื่อ

มองต่ำลงไปก็เห็นในมือถือถาดอาหารมาด้วย สงสัยฐฎากรจะสั่งมาให้ ใจรัก
ไม่อยากจะรับความปรารภนาติของเขาว่าตอนนั้นเองที่รู้สึกว่ห้องร้องประท้วง
ขึ้นมา จึงแแง่มประตูออกไป

“ขอโทษนะคะ ใครสั่งคะ” ใจรักถามเพื่อความแน่ใจ

“คุณฐฎากรห้องข้างๆ สั่งมาให้คุณคะ”

“เท่าไรคะ”

“คุณฐฎากรจ่ายแล้วคะ”

ใจรักพยักหน้าเข้าใจ รับมาแล้วจึงรีบปิดประตูห้อง เดินเข้ามาวาง
ถาดอาหาร มือบางเปิดฝาครอบออกดูก็พบว่าเขาสั่งข้าวต้มกุ้งมาให้ ควัน
ยังลอยกรุ่นอยู่เลย ใจรักกำลังจะลงมือกินเพราะจะได้อุ่นท้องก่อนนอน
หากแต่เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้นอีกครั้ง เมื่อเดินไปส่องตามแวมก็เห็นว่าเป็น
ฐฎากร เธอไม่อยากจะคุยกับเขาเลยไม่เปิด ทว่าเสียงชายหนุ่มดังแว่วเข้ามา
ราวกับอ่านความคิดเธอออก

“ถ้าไม่เปิดประตูให้ผม ผมจะยื่นเคาะห้องทั้งคืน จนกว่าคุณจะเปิด
จะลองดูไหม”

ใจรักเบะปากแล้วยืนฟังประตู แต่ต้องสะดุ้งเฮือกเมื่อได้ยินประโยค
ต่อมา

“ที่รักคร่ำบ อย่างอนสิ มีอะไรก็พูดกันดีๆ ผมแค่มาเข้าไปนิตเดียว
เองนะครับที่รัก”

อะไรของเขา ใจรักฟังแล้วแทบร้องกรี๊ดออกมา ใครได้ยินเข้าจะ
เข้าใจผิด ใจรักยืนกำมือแน่น

“ที่รักครับ คุยกันดีๆ นะครับ ผมมาง้อแล้ว” เขาพูดจบก็ตั้งท่าจะ
เคาะอีก ใจรักโกรธจนตัวสั่น แแง่มประตูออกมามองเขา

“เลิกพูดมั่วๆ เสียที ใครเป็นแฟนคุณ”

ฐฎากรกระตุกยิ้ม สนุกที่ได้แกล้งหญิงสาวขึ้นมาเสียอย่างนั้น “ถ้าเปิด
ให้ตั้งแต่แรกก็ไม่มีปัญหาแล้ว”

ใจรักกัดฟันแน่น แล้วกดเสียงต่ำถาม “มีอะไรคะ ฉันปวดหัวอยากพักผ่อน”

เขายิ้มกวนๆ มาให้ก่อนยื่นมือมาตรงหน้า หญิงสาวมองของในมือ สลับกับมองหน้าเขา

“ผมเอายามาให้” เขาบอกแล้วยื่นซองยาสีขาวมาตรงหน้า ทำให้ใจรักตกตะลึงไปเล็กน้อย ในใจเกิดความรู้สึกหนึ่งขึ้นมา เธอมองเขาในแง่ร้ายเกินไปจึงก่นด่าเขาไปเสียเยอะ คิดได้ตั้งนั้นใบหน้าหวานจึงคลายความระมัดระวังลง พึมพำขอบคุณเขา

“วันนี้คุณช่วยเหลือฉันหลายอย่างมาก ไว้ฉันจะหาโอกาสตอบแทนวันหน้า”

“ไม่ต้องรอรวันหน้าหรอก ผมอยากให้คุณตอบแทนวันนี้ ผมจะคุยเรื่องที่เรตติค่างกันอยู่” ฐากรไม่อ้อมค้อม พูดตรงเข้าประเด็นทันที เขาไม่ยอมเสียเวลาแม้แต่วันเดียว พຽງนี้เข้าตั้งใจว่าจะแยกกับเธอเลย ไม่ว่าคำตอบที่ได้รับจะเป็นแบบไหน เขาจะกลับกรุงเทพฯ แต่เช้า เพื่อไปเยี่ยมศศิวิมล

ฐากรตั้งใจจะบอกให้ศศิวิมลทำใจยอมรับความจริงกับเรื่องที่เกิดขึ้น เขาจะพาพี่สาวกลับไปอยู่กับหม่อมย่าที่วังห้สกร หลังจากนั้นเขาจะดูแลปกป้องศศิวิมลด้วยตัวเอง

ใจรักมองหน้าคนหล่อที่ฟ้องว่าอยากจะคุยกับเธอเต็มแก่ แต่ว่าเธอไม่พร้อม ทั้งเสื้อผ้าและสถานที่ หากแต่ว่าฐากรก็มองออกถึงความลำบากใจ จึงพูดขึ้นเสียงเข้ม

“ผมไม่ทำอะไรคุณหรอก วางใจได้ ผมอยากคุยธุระกับคุณให้รู้เรื่องเท่านั้น”

“คุยพຽງนี้ไม่ได้หรือคะ”

“พຽງนี้เราอาจจะไม่ว่างคุยกัน คุยกันวันนี้ดีกว่า” ฐากรยืนยันทำให้ใจรักเฝ้าปากแน่น

“ฉันวางใจคุณได้ใช่ไหม”

“ที่สุด”

ใจรักมองเขาอย่างหมั่นไส้ครั้งหนึ่งแล้วเปิดประตูให้กว้างขึ้นเพื่อให้เขาเข้ามา เมื่อฐากรเข้ามาได้ก็เดินไปนั่งที่โซฟาเดี่ยวติดกับกระจกเลื่อนที่เดินออกไปเพียงก้าวเดียวก็เป็นระเบียบสำหรับชมวิว แต่สำหรับคนในห้องแล้วพวกเขาสองคนไม่มีกะจิตกะใจจะมองท้องฟ้าชมดาวเลยสักนิด มีแต่ความหนักอึ้งไม่สบายใจอยู่ในอก

“ฉันกำลังทานข้าว คุณทานหรือยังคะ” ใจรักเดินกลับเข้ามาแล้วชวนคุย อย่างน้อยก็ต้องขอบคุณเขาที่มีน้ำใจนึกถึงเพื่อนร่วมชะตากรรมสั่งข้าวมาให้เธอด้วย

“ผมเรียบร้อยแล้ว”

“ขอบคุณมากนะคะที่สั่งข้าวต้มมาให้ แล้วก็ยาด้วย”

“กินข้าวแล้วก็กินยาซะ ควรทำตัวให้อุ่นจะได้ไม่เป็นหวัด” เขามองสำรวจเธอรอบหนึ่ง เห็นว่าเธออาบน้ำสระผมเรียบร้อยแล้วจึงรู้สึกสบายใจขึ้น “ผมมีเรื่องสำคัญจะคุยด้วย”

ฐากรปล่อยให้ใจรักกินข้าวต้มโดยไม่พูดจากวนโมโหอีก เขามองเธอกินอย่างเพลิดเพลิน ริมฝีปากก็ยิ้มอย่างไม่รู้ตัว แว่นหนึ่งรู้สึกประหลาดใจกับการกระทำของตัวเอง ทำไม่เขาต้องมองเธอ และไม่รู้สึกเบื่อหน่ายกับการไล่ตามผู้หญิงคนนี้ สงสัยเป็นเพราะเขาเป็นห่วงศศิวิมลกระมัง จึงอยากสะสางปัญหาที่ตั้งใจจะทำให้เสร็จลุล่วงอย่างสมบูรณ์เลยต้องมาตามเธอแบบนี้ ซึ่งน่าจะเป็นเหตุผลนี้ คงไม่ใช่ข้ออื่น

เมื่อกินข้าวต้มไปได้ครึ่งถ้วย เพราะไม่ชินกับการที่มีคนรอ หญิงสาวจึงกลับมานั่งคุยตรงหน้าเขา เขาเหมือนนายแพทย์หม่อมหลวงฐากรมากๆ เธอหรีตตามองเขา “คุณเป็นหมอหรือคะ ฉันเห็นเสื้อกาวน์คุณ”

“ใช่ ผมเป็นหมอ หมออัครยกรกรมประสาท”

“อัครยกรกรมประสาท” ใจรักทวนคำ สบตาเขาอย่างตื่นตะลึง “อย่าบอก

นะคะว่าคุณคือนายแพทย์หม่อมหลวงฐากร หัสกร หมอศัลยกรรมประสาท มือหนึ่งของประเทศไทย”

“ใช่ คือผมเอง”

เป็นเขาจริง ๆ ด้วย เขาคือนายแพทย์ที่เธอต้องการให้ทำการผ่าตัดมารดา แต่ว่าเขามีคิวผ่าตัดยาวไปถึงปีหน้า และไม่เชื่อว่าเขาจะดูแลให้ทุกเคส เขาเป็นทั้งอาจารย์แพทย์และยังมีงานสัมมนาวิชาการต่างประเทศที่ทำให้ไม่สามารถรับเคสได้เลยอะ

ใจรักโร้เข้าไปหาเขาอย่างลืมหืมตา ดวงตาคู่สวยฉายประกายแห่งความหวัง “คุณหมอช่วยผ่าตัดให้แม่ฉันได้ไหมคะ ฉันอยากให้คุณหมอรักษาแม่ของฉัน ฉันพยายามไปหาคุณหมอที่โรงพยาบาล แต่ว่าทางโรงพยาบาลบอกว่าคุณหมอมียุติกรรมถึงปีหน้าแล้ว เคสของแม่ฉัน ฉันคิดว่ามีแต่คุณหมอที่รักษาให้หายได้ กรุณาช่วยแม่ฉันด้วยนะคะ”

ฐากรขมวดคิ้วแน่นกับท่าทางที่เปลี่ยนไปอย่างรวดเร็วของคนตรงหน้า หญิงสาวคงลืมหืมตากระมังจึงเดินมาหาเขาถึงที่ ทั้งยังมองอย่างแก้วอนผิดกับเมื่อครู่ เขาเองก็ผลอลืมต้ามองสบตาแล้วพอเลื่อนตำลงมาที่สาบเล็กก็ต้องรีบเบือนหน้าหนี เพราะเห็นร่องอกอวบอิมขาวผ่อง

ท่าทางเมินเฉยของเขาทำให้ใจรักโร้ถอนใจ เธอกลัวว่าเขาจะไม่ช่วยจึงอ้อนวอนต่อ

“คุณหมอช่วยฉันนะคะ คุณจะให้ฉันทำอะไรก็ตาม”

ฐากรหันหน้ากลับมา เขาไม่เคยใช้วิชาชีพหมอต่อรองกับอะไรก็ตาม เขายินดีรักษาคนไข้ทุกคนที่เขาสามารถช่วยได้

“ผมไม่ใช่วิชาชีพมาเป็นเครื่องมือต่อรอง”

“ฉันขอโทษค่ะ ฉันแค่อยากให้คุณหมอช่วยรักษาแม่ของฉันเท่านั้น ฉันรู้ว่าคุณหมอเป็นศัลยกรรมมือดี ฉันยินดีจ่ายค่ารักษาไม่ว่าจะแพงแค่ไหนก็ตาม ขอแค่คุณหมอช่วยรักษาแม่ของฉัน”

ฐากรมองคนตรงหน้าแล้วขบคิด ปกติเขาไม่แปลกเปลี่ยนชีวิตคนกับ

การรักษาแต่ครั้งนี้เขาจะทำผิดต่ออุดมการณ์ตัวเองสักครั้ง

ใจรักเห็นเขาเจ็บไปเหมือนจะไม่ยอมช่วยเหลือเลยพูดต่อเร็วเร็ว แต่ไม่คิดว่าคำพูดนี้จะไปกระตุกต่อมโกรธเกรี้ยวของเขาเข้า

“ท่านเจ้าสัวอุกฤษบอกฉันว่าจะให้คุณหมอบเป็นคนผ่าตัดให้แม่ของฉันไม่ว่าจะเป็นฉันหรือท่านเจ้าสัว คุณหมอคือคนที่ฉันอยากให้คุณผ่าตัดให้แม่ค่ะ”

“ท่านเจ้าสัวบอกคุณหมอว่าจะให้ผมผ่าตัดให้แม่ของคุณ” เขาถามเสียงกต่าเอาเรื่อง เจ้าสัวอุกฤษเอาชื่อเขาไปแอบอ้างทั้งที่ไม่เคยคุยกับเขามาก่อนเลย

“ใช่ค่ะ แม่ของฉันเป็นเนื้องอกที่สมอง ฉันเคยเห็นเคสแบบเดียวกับของแม่ฉัน คุณหมอเคยรักษาหายมาแล้ว ฉันไหววันะคะ ช่วยรักษาแม่ฉันด้วย”

ใจรักยกมือไหว้ขอร้องขณะที่นายแพทย์หนุ่มกำลังอยู่ในอารมณ์กรุ่นโกรธ เจ้าสัวอุกฤษเอาชื่อเขาไปอ้างเพื่อเอาใจสาวน้อยตรงหน้า ยิ่งคิดก็ยิ่งโกรธเจ้าสัวอุกฤษ

ฐาภุมองนิ่งๆ ไปยังคนที่กำลังอ้อนวอนเขาอยู่ เขาเต็มใจช่วยเหลืออยู่แล้ว แต่ก็ยังติดขัดบางอย่างในใจ

“แม่ของคุณป่วยเป็นเนื้องอกที่สมองงั้นหรือ”

“ค่ะ”

“รักษาอยู่ที่ไหนตอนนี้”

“อยู่ที่โรงพยาบาลประจำจังหวัดค่ะ คุณหมอจะช่วยแม่ฉันใช่ไหมคะ”

“ผมเคยขอร้องให้คุณเลิกยุ่งกับท่านเจ้าสัว คุณยังไม่เห็นช่วยเลยแล้วตอนนี้มาขอร้องผม คิดว่าผมจะช่วยไหม ผมเข้าใจคุณนะ การขอร้องให้ใครช่วยมันจะต้องใช้ความอดทนในการรอคอย แต่มันก็ต้องทำแม่จะผินใจตัวเองสักแค่ไหนแต่เพื่อคนที่เรารักเราก็จะยอมทนได้แม่จะต้องเสียศักดิ์ศรี เหมือนที่ผมมาหาคุณก็เพราะว่าต้องการขอร้องให้คุณเลิกยุ่งกับท่านเจ้าสัว และผมคิดว่าถ้าหากคุณอยากได้เงินผมก็จะให้ ขอแค่เสนอมา

ผมจะให้ตามที่ต้องการ”

“ฉันไม่ได้ต้องการเงิน ฉันต้องการให้คุณหมอรักษาแม่ของฉัน
ต่างหาก”

“ถ้าผมรับเคสแม่ของคุณ แล้วรับปากกับผมได้ใหม่ว่าจะเลิกยุ่งกับ
ท่านเจ้าสัวอย่างเด็ดขาด” เขาพูดขึ้นมาเองทั้งที่ก่อนหน้านี้เป็นคนบอกว่า
ไม่เอาจรรยาบรรณแพทย์มาต่อรอง แต่สำหรับชีวิตพี่สาวคนเดียวของเขา
เขาเองก็ไม่มีทางเลือก

ใจรักเงยหน้าขึ้นมองเขา ดวงตาคมดุกที่ปกติก็มองจ้องอย่างเอาเรื่อง
อยู่แล้ว หากครั้งนี้เขายิ่งจ้องอย่างคาดคั้นทำให้ใจรักยิ่งขวัญหนีดีฝ่อ เขา
เกลียดเธอมากขนาดนี้เขียวหรือ ในตอนนั้นเองที่เสียงเคาะประตูหน้าห้อง
ดังขึ้นทำให้ใจรักสะดุ้ง ฐากรหันขวับไปมอง ใครกันที่มาเคาะห้องตอนนี้

“ใครกันคะ”

“ผมก็ไม่รู้” ฐากรบอกแล้วลุกเดินไปส่องตามหา

เพียงแวบเดียวที่เห็นคนที่อยู่หลังประตู ใบหน้าหล่อเหลาก็เครื่องเครียด
กรามขบกันจนเป็นสันนูน ดวงตาปรากฏสีเข้มจัด เขาหันมาทางใจรัก

“ท่านเจ้าสัวอุกฤษมา”

“ฉันไม่รู้เรื่องนะคะ โทรศัพท์ฉันก็แบตหมด ฉันไม่ได้โทร.บอกท่าน”
เธอรีบบอกทั้งที่ไม่จำเป็นต้องอธิบายสักนิด แต่ทำไมพอเห็นหน้าเขาแล้วก็
นึกกลัวว่าเขาจะเข้าใจผิดก็ไม่รู้

ฐากรดึงสายตากลับมา ชมวดคิดครุ่นคิด เขาเชื่อว่าใจรักพูด โทรศัพท์
ของเธอแบตหมด ไม่น่าจะติดต่อกับเจ้าสัวอุกฤษได้ ดังนั้นจึงเหลือเพียง
เหตุผลเดียวนั่นคือเจ้าสัวอุกฤษให้คนติดตามใจรักตั้งแต่ออกมาจาก
กรุงเทพฯ คิดมาถึงตรงนี้ริมฝีปากหยักก็เหยียดออกดูเจ้าเล่ห์ ร้ายกาจ

ฐากรมองไปทางใจรักที่ยืนมองเขาด้วยดวงตาลันระริก เขาเดินกลับ
ไปหาหญิงสาวแล้วถามขึ้น

“ต้องการให้ผมรักษาแม่ของคุณไหม”

ใจรักไม่เข้าใจแต่ก็รีบพยักหน้ารัวๆ

“หลังจากนี้คุณทำตามที่ผมบอกทุกอย่าง ผมจะรับเคสแม่ของคุณไว้ดูแล”

ใจรักไม่เข้าใจความหมายของเขา แต่เห็นคนอื่นใดคือเขาจับปากว่าจะช่วยมารดา แค่นี้เธอก็พอใจ เขาเดินกลับไปประตูแล้วเปิดออก ทันทีที่คนหลังประตูเห็นคนด้านในชัดๆ ก็ถึงกับผงะ

“หมออาร์ม ทำไมถึงอยู่ที่นี้ได้” เจ้าสัวอุกฤษถามเสียงกระด้าง แวดตามองอย่างไม่พอใจ

ฐากรจงใจเปิดประตูกว้างแล้วเดินสบายๆ กลับมาหาใจรัก ขณะที่หญิงสาวเพียงคนเดียวยืนงนในตงของคนี่ต่างจะรุมหึ่งเธอ ใจรักกัดปากแน่น ตั้งสติและมองคนทั้งสอง

“ผมจะอยู่ที่ไหนเกี่ยวอะไรกับท่านเจ้าสัวมิตราบ”

คำพูดยียวนที่นานๆ ครั้งเจ้าสัวอุกฤษจะได้ยินจากปากของหม่อมหลวงหนุ่มทำให้เขาลดตาลงมอง ริมฝีปากเหยียดออก

“หมออาร์มผมไม่สนใจหรอก แต่ว่าใจรักว่าที่เจ้าสาวของผม ทำไมหมออาร์มถึงอยู่กับเธอที่นี่” เจ้าสัวอุกฤษตัวดสายตามองไปทางใจรัก หากแต่ใจรักไม่ได้นึกกลัว หากแต่เธอไม่ชอบใจที่ท่านเจ้าสัวอ้างว่าเธอคือว่าที่เจ้าสาวของเขาทั้งที่ไม่เป็นความจริงสักนิด

ในตอนนั้นเองที่ฐากรู้ชัดเจนแล้วว่า ไม่ว่าเขาจะขอร้องใจรักให้เลิกยุ่งกับเจ้าสัวอุกฤษอย่างไรก็คงไม่เป็นผล เพราะท่านเจ้าสัวหลงใหลหญิงสาวคนนั้นมาก ไม่อย่างนั้นคงไม่ลงทุนตามมาถึงที่นี่ เขาเลยตัดสินใจทำตามแผน

“ผมกับอิงเราสองคนเป็นแฟนกัน ผมไม่เคยบอกใคร วันนั้นผมกำลังไปบ้านของอิง แต่ว่าแะที่พัวที่พัวด้วยกันก่อน ไม่ทราบที่ท่านเจ้าสัวมาได้ยังไงครับ” เขาบอกแล้วถือวิสาสะโอบกอดร่างเล็กเข้าหาตัว ใจรักเซซบลงกับอกแกร่งตามแรงดึง มองคนมีอาชีพหมอดด้วยสายตาดกกละลิ่ง เขาต้นสด เล่นละครเก่งจนเธออยากปรบมือให้

“ผมไม่เชื่อ เห็นผมเป็นเด็กสามขวบหรือไง ผมให้ลูกน้องขับรถตามอิงมาตลอด หมออาร์มกับอิงไม่ได้มาด้วยกัน”

“ผมขับรถตามอิงมา” เขาเปลี่ยนสรรพนามเรียกเธออย่างสนิทสนมทันที เพื่อให้แนบเนียน “ผมไม่อยากจะให้ใครรู้ว่าผมกับอิงคบกันอยู่ ในเมื่อตอนนี้ท่านเจ้าสัวทราบแล้ว ผมก็ไม่ปิดบังอีก” ฐากรบอกแล้วก้มลงกระชับวงแขนดันให้ใจรักเข้ามาชิดกันมากขึ้นไปอีกเพื่อยั่วโมโหเจ้าสัวแก่

ทว่าตัวเขาเองก็รู้สึกแย่น้อยเพราะตัวเขาเองก็ไม่ใช้พระอิฐพระปูนตอนนี้เลือดในกายหนุ่มร้อนระอุ อิทธิพลมาจากคนตัวเล็กที่มีกลิ่นกายหอมละมุน แถมหน้าอกอวบอิมก็ดันแพงอกเขาโดยที่เจ้าตัวไม่รู้สึกรู้ชาติ

เจ้าสัวอุกฤษหรีตามอง พลังกำมือเข้าหากันแน่น ใจรักอยู่ในชุดที่ไม่เรียบริบร้อยและยังอยู่ตามลำพังกับหมออาร์มที่หึงหนุ่มแน่น จะไม่เกิดเรื่องเกินเลยได้อย่างไร

“รู้หรือเปล่าหมออาร์มว่าการโกหกมันทำให้ตัวเองที่เป็นถึงหม่อมหลวงดูไร้ค่า เสียเกียรติ หมออาร์มกับใจรักไม่เคยรู้จักกันมาก่อน จะเป็นแฟนกันได้ยังไง คิดจะเล่นตลกอะไรกับผมกันแน่ แต่อย่านี้กว่าผมจะเชื่อง่ายๆ ผมเจอคนมาเยอะลูกไม้ตีนๆ ของหมออาร์มผมมองออก” คนมาประสบการณ์ก็มุ่มปากแล้วเหยียดสายตามองอย่างรู้ทัน

เขาให้คนสนิทขับรถตามใจรักมาถึงชลบุรี จนได้รับรายงานว่าใจรักรถเสีย และมีเรื่องเกิดขึ้น ลูกน้องรายงานต่อด้วยว่าจากนั้นหมอสฐากรก็ตามไปช่วยและขับรถพาใจรักไป เขาร้อนใจเลยบึ่งรถจากกรุงเทพฯ ตามมาถึงที่นี่

“ผมไม่ได้โกหก ผมกับอิงเราเป็นแฟนกันจริงๆ ผมแอบคบกับอิงมาสักพักแล้ว” ฐากรยืนยันหน้าตาย เสียงที่พูดก็มั่นคงหนักแน่นทำให้เจ้าสัวอุกฤษชบگرامแน่น

“จริงหรืออิง ทำไม่ฉันไม่รู้เรื่อง” เสียงแข็งกร้าวของเจ้าสัวอุกฤษหันไปถามใจรักอย่างเอาเรื่อง

ใจรักเลือกข้างแล้วเธอมองไปที่ฐากรแวบหนึ่ง เขาบอกจะรักษาamarดา

ให้ ดังนั้นเธอจึงต้องเล่นละครตามเขา “อิงคบกับพี่หมอจริงๆ ค่ะ นี่คือเหตุผลที่แท้จริงที่อิงแต่งงานกับท่านเจ้าสัวไม่ได้อย่างไรละคะ”

เจ้าสัวอุกฤษฯ ฟังจบก็ยิ้มเย้น เขาไม่มีวันเชื่อว่าสองคนนี้จะคบหากันคงจะเป็นแผนการของฐฎากรเสียมากกว่า กระจุกคนละเบอร์อย่าคิดมาวัด

“คบกันก็เลิกกันได้ อย่างไรก็ตามเสีย หมออาร์มก็ไม่มีสิทธิ์ในตัวของอิง” เจ้าสัวอุกฤษฯ หันไปเอ่ยกับหม่อมหลวงหนุ่มหล่อ “อิงมาหาฉัน ถ้าไม่อยากจะครอบครองตัวเธอฉัน” ปลายเสียงนั้นเสียงการแกมบังคับจนใจรักเริ่มหวาดหวั่น

มือหนาของฐฎากรโอบเอวคนตัวเล็กไว้แน่นขึ้นโดยไม่รู้ตัว ใจรักสัมผัสได้จึ่งทั้งอุ่นใจและแปลกใจ

“ท่านเจ้าสัวจะใช้สิทธิ์อะไรมาเรียกแฟนของ我去หาครับ ผมคงไม่ยอมให้แฟนของ我去 กรุณาให้เกียรติอิงแฟนของผมด้วยนะครับ ่ต่อไปผมคงไม่อนุญาตให้ท่านพบกับอิงอีก ไม่ว่าจะต่อหน้าผมหรือลับหลัง”

“หมออาร์ม” เจ้าสัวอุกฤษฯ คำรามเสียงดัง

“อิงบอกผมหมดแล้วว่าท่านเจ้าสัวอ้างชื่อผมว่าจะให้รักษาแม่ของอิง ทั้งที่เรื่องนี้ท่านเจ้าสัวไม่เคยคุยกับผมมาก่อน แต่ผมก็ไม่ว่าอะไรหรอกนะ ครับ ผมจะบอกให้ทราบว่าเป็นเรื่องรักษาแม่ของอิงไว้เป็นหน้าที่ของผมเอง ท่านเจ้าสัวกรุณาอย่ายุ่งอีก”

“ผมมีความอดทนจำกัด อย่าลืมนะผมคือพี่ชายของหมออาร์ม ผมมีบุญคุณไถ่ถอนวังหัทสรมาให้ ไม่อย่างนั้นวังหัทสรคงถูกชายทอดตลาด ท่านปู่ของหมออาร์มคงนอนตายตาไม่หลับ ไม่สำนึกบุญคุณแล้วยังกล้าแว้งกัดอีก ช่างไม่มีจิตสำนึกเอาเสียบ้างเลย”

ฐฎากรขบกรามแน่นเมื่อถูกอีกฝ่ายก้าวล่วงถึงท่านปู่ของเขา เขายิ้มเย้นมองด้วยแววตาห่างเหินเย้นชา “แต่อย่าลืมนะครับว่าผมคินเงินให้ท่านเจ้าสัวไปหมดแล้ว ทั้งต้นทั้งดอก ผมไม่ได้เอาเงินของท่านเจ้าสัวมาฟรีๆ ท่านเองก็ไม่ได้เห็นว่าผมเป็นน้องเมีย ยังเก็บดอกเบี๋ยผมเท่ากับธนาคารด้วยซ้ำ และผมก็ยังจ่ายตรงวันไม่ได้บิดพลิ้วแม้แต่วันเดียว” ฐฎากรแย้งกลับทันควัน

ทำให้เจ้าสาวถูกกำหนดแน่นอน เสียหน้าไม่น้อยที่ถูกย้อนศร แต่เรื่องเงิน เรื่องทองใครจะให้หีบหีบมฟรีๆ ยิ่งเป็นญาติเมียด้วยแล้วเขาไม่ได้ใจป้าขนาดนั้น

ขณะที่ใจรักกำลังกระวนกระวายใจ ท่านเจ้าสาวถูกพิษมีบุญคุณกับเธอ ท่านส่งเสียให้เรียนจนจบ เรื่องนี้อย่างไรก็เป็นบุญคุณที่เธอไม่มัววันลี้ม และเจ้าสาวถูกพิษเหมือนจะรู้จึงหันสายตามาทางหญิงสาวคนเดียวในห้อง

“แล้วเธอละอิงจะไม่พูดอะไรบ้างเธอ ฉันส่งเสียให้เรียนจนจบ เรื่องนี้หมออาร์มเขารู้ไหม อิงเลยเสนอตัวตอบแทนด้วยการจะขอดูแลฉันด้วยการแต่งงานเป็นเมีย ฉันถึงคิดว่าตัวเองมีสิทธิ์ในตัวอิงทุกอย่าง”

ใจรักฟังจบก็ตาเบิกโพลง เธอเนียนะขอแต่งงานเป็นเมียเขา ไม่จริงนะคะ อิงไม่ได้เสนอตัว ท่านเจ้าสาวบอกว่าเงินที่ให้คือทุนการศึกษาแต่ทำไมถึงกลับคำพูดแบบนี้คะ” ใจรักหันไปบอกชายหนุ่มไม่เห็นว่าเจ้าสาวถูกพิษจะพูดจาให้ร้ายเธอแบบนี้

“แต่อิงไปที่บ้านฉันแล้วบอกว่าอยากตอบแทนบุญคุณจำไม่ได้หรือไง” เจ้าสาวถูกพิษพูดคลุมเครือเพื่อให้ฐากรสับสน ระแวงใจรัก เพื่อที่เขาจะได้หญิงสาวกลับคืนสู่อ้อมอก ใจรักทั้งสาวทั้งสวย เขาอยากได้มาเป็นเมียคนใหม่ จะซุบเสียงให้ตีและพาออกงานเพื่อเซ็ดหน้าซุตา เพื่อนๆ หลายคนมักจะมีเมียสาวข้างกายเพื่อทำให้ตัวเองกระชุ่มกระชวยอีกครั้ง ยาอายุวัฒนะขนาดไหนก็ไม่รู้มีเมียเด็ก

ฐากรมองคนตัวเล็กที่อยู่ใ่อ้อมแขน ดวงตาคู่หวานของใจรักลั่นไหว บอกให้รู้ว่าเธอร้อนใจจนแทบจะถลาออกจากอกเขา

“พี่หมออาร์มปล่อยอิงค่ะ อิงจะคุยกับท่านเจ้าสาวให้รู้เรื่อง”

ฐากรก้มหน้าปرامเสีงขอบอุ่น จนทำให้ใจรักประหลาดใจ แต่ก็ยอมหยุดนิ่ง “ปล่อยให้เป็นหน้าที่ผมเอง”

ฐากรแน่ใจว่าใจรักตกเป็นเหยื่อของเจ้าสาวถูกพิษ ถ้าหญิงสาวอยากแต่งงานจริง เธอก็คงรีบกลับไปสู่อ้อมอกของอีกฝ่ายแล้ว

“อิงคงเกรงใจเลยไม่ได้บอกผม และไม่คิดว่าจู่ๆ จะถูกล่ำเลิกบุญคุณด้วย ท่านเจ้าสัวให้ทุนแล้วตามเรียกเก็บเงินคืนแบบนี้ทุกครั้งหรือครับ ผมไม่รู้มาก่อนเลย” ฐากรตอบกลับด้วยความคลุมเครือเช่นกัน เพราะไม่รู้สักนิดว่าเจ้าสัวอุกฤษเคยมีบุญคุณอะไรกับใจรัก

“ผมไม่จำเป็นต้องล่ำเลิกบุญคุณแต่อิงควรรู้ว่าต้องทำอะไรเพื่อครอบครัว” เจ้าสัวอุกฤษย้ำในสิ่งที่ตัวเองมีเหนือกว่าหม่อมหลวงหนุ่ม

“ท่านเจ้าสัวพูดมาตรงๆ ดีกว่าครับ ว่าหมายถึงอะไร อย่าลืมนะอิงคือแฟนผม ผมต้องรู้เรื่องของอิงทุกอย่าง ท่านเจ้าสัวจะให้อิงตอบแทนอย่างไรบอกผมแทนก็ได้”

เจ้าสัวอุกฤษหน้าแดงกำด้วยความโกรธ ขณะที่ฐากรยังเอ่ยต่อเรียบเรียง “หรือว่า ที่ท่านเจ้าสัวพูดขึ้นมาแบบนี้ ท่านเจ้าสัวกำลังทวงเงินอิงใช่ไหมครับ ถ้าใช่ ผมจะคืนแทนอิงทั้งหมดเอง ท่านเจ้าสัวมีอะไรสงสัยอีกไหมครับ ถ้าไม่มีอะไรแล้วผมกับอิงขอตัวพักผ่อนก่อน เชิญครับ” ฐากรผายมือไปที่ประตู ส่งสัญญาณว่าต้องการไล่

“คิดว่าฉันเชื่อเธอหรือ ฉันจะทวงของฉันคืน ระวังตัวไว้ให้ดีเถอะ” เขาคาดโทษน้องเมีย แล้วทิ้งสายตาอ่านไม่ออกไว้ที่ใจรัก ก่อนจะหมุนตัวเดินออกไปอย่างหัวเสียพร้อมกับลูกน้องอีกสองคน

“คุณหม่อมทำไมถึงพูดแบบนี้ออกไปคะ เรื่องบานปลายใหญ่โตหมดแล้ว” ใจรักร้องถามทันทีที่คนทั้งหมดออกไปเหลือเพียงแคเธอกับเขา

ฐากรคิดว่าตัดสินใจไม่ผิดที่ทาลงไปแบบนี้ เขามั่นใจว่าอย่างไรเสีย เจ้าสัวอุกฤษก็ต้องแต่งงานกับใจรักและทิ้งศศิวิมล เขาจึงต้องตัดไฟเสียแต่ต้นลม ทำให้ใจรักเป็นคนของเขาแทน ถึงตอนนั้นเจ้าสัวอุกฤษจะทำอย่างไรต่อไป จะเลิกเราใหม่หรือว่าจะแย่งเอาใจรักไป ก็ต้องแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าอีกครั้ง

“หรือว่าอิงไม่อยากช่วยแม่”

“อิงต้องอยากช่วยแม่อยู่แล้วค่ะ แต่ว่าท่านเจ้าสัวโกรธมาก อิงไม่รู้ว่

ท่านจะทำอะไรกับครอบครัวของอิงหลังจากนี้ อิงไม่มีปัญญาสู้รบปรบมือกับท่านเหมือนคุณหมอนะคะ อีกอย่างท่านมีบุญคุณกับอิงมาก ให้ทุนการศึกษาและก็ให้เงินรายเดือนส่งเสียจนจบ อิงไม่ยากอกตัณญู แต่ก็ไม่อยากตอบแทนบุญคุณด้วยการแต่งงานเลย” ใจรักบอกลแล้วอยากจะทำอะไรไฮ้ออกมาแต่ก็กลืนไว้เพราะรู้ว่ามันไม่ใช่ทางแก้ปัญห

กระนั้นก็ยังมึนน้ำตาหยดลงมาตามร่องแก้ม ฐากรเห็นแล้วทั้งตกใจ ทั้งคิดไม่ถึงว่าที่สุดแล้ว ใจรักก็เป็นเหยื่อคนหนึ่งของเจ้าลั่วอุกฤษอย่างที่คิด เขาหลงเข้าใจผิดคิดว่าใจรักอยากรวบหางลัด

“อิงกับเจ้าลั่วอุกฤษเกี่ยวพันกันยังไงกันแน่” เขาอดใจไม่ไหวถามออกไป

ใจรักเงยหน้าที่เลอะคราบน้ำตาขึ้นมา ยกมือป้ายออกอย่างไม่สนใจว่าจะเลอะเทอะ

“คุณยายของอิงเป็นแม่ของท่านเจ้าลั่ว ท่านเลยให้ทุนการศึกษา กับอิงซึ่งเป็นหลานคนเดียวของคุณยาย แต่ว่าพออิงเรียนจบ เข้าไปหาท่าน เพื่อขอทำงานทดแทนบุญคุณ ท่านกลับบอกให้อิงแต่งงานเป็นการตอบแทน”

ฐากรฟังจบก็เย็บไปนานจนใจรักเงยหน้าขึ้นมา “คุณหมอมั่นใจฉัน”

“ต่อไปเรียกฉันว่าหม่อาร์ม ฉันก็จะเรียกเธอว่าอิง ทำตามที่คุณบอก แล้วหลังจากนี้ฉันจะรับผิดชอบชีวิตของอิงทุกอย่าง”

ใจรักเงยหน้าสบตาเขา ดวงตาสองคู่สบประสานกัน หัวใจเต้นระล่ำระล้อนที่เขาบอกว่าจะรับผิดชอบชีวิตของเธอทุกอย่าง “พี่หม่อาร์มเชื่ออิงหรือเปล่าคะ”

“เชื่อ” เขาตอบเสียงหนักแน่นทำให้ใจรักโล่งอก ฐากรไม่อยากจะเชื่อเลยว่าคนที่ได้ชื่อว่าเป็นพี่เขยจะเป็นคนเลว เห็นแก่ตัวขนาดนี้ ใช้ความได้เปรียบมาข่มขู่ทำให้หญิงสาวคนหนึ่งหวาดกลัว “พี่ผ่อนเถอะ พรุ่งนี้เราค่อยคุยกันต่อ”

เขาจะเดินออกไปแต่ถูกใจรักคว้ามือเอาไว้ ชายหนุ่มหันหน้ากลับมา

มองไปที่มือน้อยชาวสะอาดที่กุมมือของเขาอยู่ แม้จะถูกเขามองอย่างตำหนิแบบนั้นแต่สาวน้อยก็ไม่ยอมปล่อยมือเขาออก

“อิงจะไม่ปล่อยมือของพี่หมออาร์มจนกว่าจะสัญญากับอิงว่าจะรับเคสแม่ของอิงไว้รักษา”

คำว่าพี่หมออาร์มเมื่อหลุดจากปากของใจรักทำไมช่างมีผลต่อเลือดลมในกายเช่นนี้ เมื่อใจรักมีท่าที่อ่อนลง คุยกับเขาอย่างเบื่อกันเองมากขึ้น เธอทำตัวได้น่ารัก น่าเอ็นดูจนเขาต้องตั้งสติอยู่คู่

“เป็นสาวเป็นนางไม่ควรจับมือถือแขนผู้ชายไม่มีใครสอนเธอ”

“ปล่อยแล้วค่ะ” ใจรักรีบปล่อยมือเขา “ตกลงว่าพี่หมออาร์มจะช่วยรักษาแม่ของอิงจริงๆ ใช่มั้ยคะ”

ฐฎากรสบตาคู่หวานที่มองมาอย่างรอคอยคำตอบ ดวงตาใสแจ๋วของเจ้าหล่อนทำให้หัวใจหนุ่มแน่นคันคะเยอ เขาเคยเห็นสาวสวยมาเยอะแต่ว่าใจรักนั้นมีดวงตากลมโตหวานซึ่ง ชวนให้มองไม่รู้เบื่อ เขาตั้งสติกลับมาแล้วพยักหน้าเบาๆ “ฉันบอกไปแล้วนี่ ว่าจะรับเคสแม่ของอิงไว้รักษา ฉันจะทำตามนั้นไม่ผิดคำพูดหรอก ตอนนี้อิงก็นอนได้แล้ว ล็อกห้องให้เรียบร้อย มีอะไรก็โทร.เรียกฉันได้ตลอด”

ใจรักยกมือไหว้ทันที ส่วนฐฎากรกลัวใจตัวเองจะคิดฟุ้งซ่านจึงรีบหมุนกายออกจากห้อง ใจรักเดินไปล็อกประตู อยากจะโทรร้องออกมาที่ได้ นายแพทย์หม่อมหลวงฐฎากรมารับรักษาให้มารดา เธอติดต่อโรงพยาบาลที่เขาทำงานด้วยมานานแต่ไม่มีคิวเลย จู่ๆ วันดีคืนดี ที่ฟ้าส่งเขามารักษาแม่ ทั้งยังไม่ต้องแต่งงานกับเจ้าสัวอุกฤษ เธอจะปล่อยให้เจ้าสัวอุกฤษเข้าใจว่าหมอฐฎากรคือแฟนของเธอต่อไป แต่ว่าหมอฐฎากรเขาไม่มีแฟนเธอ ใจรักคิดมาถึงตรงนี้ก็ขมวดคิ้วแน่น เรื่องมันจะยุ่งอึ้งตึ้งกันไปมากกว่านี้หรือเปล่า ใจรักสับสน แต่ก็ล้มตัวลงนอนแล้วหลับไปด้วยความอ่อนเพลีย

